

Ratibořský

zpravodaj

2015/2

Slovo starostky ▶ 2 – 3

Dotace v roce 2015 ▶ 3

Mateřská škola ▶ 4

Základní škola ▶ 5

Gulášový král ▶ 6

Pohádková cesta ▶ 7

Pietní akt ▶ 8

SDH Ratiboř ▶ 9

Letní slunovrat a svatojánská noc ▶ 10

Vítání občánků / Jubilanti ▶ 11

Příspěvky spolků ▶ 12

„Střílím pro radost a dobrý pocit“ ▶ 13

Sport ▶ 14

Církev ▶ 15 – 16

SLOVO STAROSTKY

Vážení spoluobčané, přeji Vám krásné prožití slunného léta a dovolených, dětem pohodové prázdniny a načerpání nových sil do dalšího školního roku, klid a spokojenost ve Vašich rodinách. Vaše starostka.

AKCE OBECNÍHO ÚŘADU VE II. ČTVRTLETÍ 2015

Snížení energetické náročnosti budovy OÚ Ratiboř

Akce byla podpořena dotací ze SFŽP ČR, z programu OPŽP, zateplování veřejných budov částkou 2,5 mil. Kč. Realizace proběhla dle projektu a daných parametrů. Budova je zateplena polystyrénem a minerální vatou, jsou vyměněna okna a vstupní dveře. Je vyhotovena nová fasáda. Práce na realizaci díla byly dokončeny k 15. květnu 2015 v souladu s časovým harmonogramem. Po rekonstrukci interiéru II. nadzemního podlaží budovy budou následovat další etapy zakončené instalací výtahu. V současné době jsou dokončovány úpravy garáží, úpravy přístupového chodníku před budovou a nátěr střechy.

Oprava lesní cesty na Kosiska a jiných komunikací

S podporou dotace ze Státního zemědělského intervenčního fondu ČR byla opravena po přivalových deštích lesní cesta na Kosiska, termín dokončení – duben 2015 byl dodržen. K opravám jsou připraveny cesty k Halmazňům, Salomonům, v Kobelném a další. Jsou prováděny instalace horských mříží a svodnic, např. u Jasenských. Lesy ČR s. p. zpracovávají projekt oprav koryta toku Ratibořky. Ředitelství silnic Zlínského kraje připravuje projekt celkové rekonstrukce silnice II. třídy 437/II s realizací v roce 2017.

Rekonstrukce budovy Svazarmu

S využitím sil a prostředků obce byly zrealizovány rozsáhlé úpravy interiéru budovy Svazarmu, nyní hasičské zbrojnice, kde byl vybudován důstojný prostor s odpovídajícím zázemím vhodný ke konání různých společenských akcí. V celé budově jsou vyměněny podlahové krytiny, provedeny nátěry a výmalby. K použití je připravena plně vybavená kuchyně a sál pro cca 60 hostů. Dále je zde zřízena klubovna SDH, centrální stanoviště rozvodů kabelové televize a stanoviště hasičské techniky a zásahové jednotky. Většinu prací realizovali zaměstnanci obce. Zásahová jednotka je průběžně vybavována materiálem potřebným pro její akceschopnost, kterou opět prokázala několika ostrými výjezdy k hašení požárů i hledání osob.

Kanalizace, vodovod, VO

Průběžně pokračuje připojování dalších nemovitostí na obecní vodovod a kanalizaci. Operativně jsou odstraňovány poruchy na rozvodných sítích ve vlastnictví obce. V údolí Hološín probíhá instalace veřejného osvětlení a přípojek RD na síť kabelové televize. S využitím zdvižné plošiny je prováděna pravidelná údržba veřejného osvětlení.

Veřejné plochy, čištění obce, obměna obecní techniky, výkupy pozemků

Po zimě bylo provedeno čištění veřejných ploch. Obecní technika byla doplněna o novou samojízdnou travní sekačku a další techniku nutnou k zajištění údržby a oprav majetku obce. Pracovníci obce spolu s pracovníky zařazenými na VPP průběžně zajišťují čistotu

obce a pravidelnou údržbu veřejných ploch. Značná pozornost je věnována udržování čistoty na autobusových zastávkách a v jejich okolí. I v letošním roce budeme pokračovat v majetkoprávních převodech pozemků místních komunikací a veřejných ploch do majetku obce, zejména od Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Z důvodu bezpečnosti silničního provozu jsou doplňovány dopravní značky, prováděny výseky křovin a trav v okolí místních komunikací. Pravidelně je sečena tráva. Byly natřeny lavičky a instalovány na různých místech obce.

Místní komunikace a chodníky

Po zimě byly odstraněny škody na majetku obce způsobené povětrnostními vlivy. Tak jako každoročně jsou i v letošním roce pravidelně čištěny komunikace, chodníky a cyklostezka. Průběžně jsou čištěny horské mříže, příkopy a silniční vpustě. Opravujeme lesní cesty a svážnice.

Oprava chodníku na hřbitově, oprava pomníků a válečných hrobů

Z prostoru hřbitova byla odstraněna část přerostlých tují u centrální části chodníku, jehož celková oprava je připravena na měsíc červenec. Pozemek hřbitova byl získán do majetku obce, čímž byla splněna podmínka realizace zamýšlené akce. Souběžně s opravou chodníku bude dokončena i oprava plotu. K 70. výročí osvobození od fašismu byly opraveny a vyčištěny pomníky padlých na území obce. Nově byly upraveny a osázeny válečné hroby na místním hřbitově.

Záchovná údržba budov

Za aktivního přístupu nových nájemců restauračních prostor v hasičském domě byl obnoven nátěr fasády budovy, obklady, včetně úprav a oprav interiéru a prostoru restaurace. V areálu hasičského domu byly instalovány nové stoly a lavičky, jimiž byly nahrazeny stávající již z části ztrouchnivělé. Do provozu byl dán po renovaci i dětský kolotoč a průlezk. Bylo opraveno pódium pro hudební produkce. Celý areál byl uklizen a byla upravena přístupová cesta. Před budovou Ponorky byla upravena a zatravněna plocha vzniklá po demolici domu č.p. 84. Na budově Ponorky bylo vyměněno zábradlí. Částečně byl upraven interiér restaurace.

Komunální odpad

Týdně je i nadále z obce odváženo zhruba 6 tun pevných domovních odpadů a 1 až 2 plně naložená nákladní auta plastů. Kontejnery k recyklaci skla a papíru jsou pravidelně vyváženy smluvním partnerem. Dne 25. dubna byl ve spolupráci se SITOÚ Valašské Meziříčí a.s. zajištěn sběr nebezpečného a velkoobjemového odpadu. Ve vestibulu obecního úřadu jsou umístěny sběrné nádoby na vyřazené drobné elektrospotřebiče. Tradiční humanitární sbírka oděvů a šatstva pořádaná Obecním úřadem v Ratiboři ve spolupráci s Diakonií ČCE Broumov proběhla v místním kině. Děkujeme všem, kteří se této sbírky zúčastnili a své odložené věci darovali potřebným.

Knihovna

S podporou obce je každoročně doplňován knihovní fond. Ve spolupráci se ZŠ Ratiboř je pořádána celá řada akcí zaměřených na podchycení zájmu dětí o knihy. Děti se těší na Noc s Andersenem a další akce pro ně pořádané. Zastupitelka M. Jakubíková spolu s knihovnicí E. Miniarikovou významnou měrou přispěly k přípravě a zdárnému průběhu vydařené velikonoční výstavy. U budovy staré fary byly instalovány lavičky a stoly sloužící k posezení zejména rodičům s dětmi, kteří areál nejvíce využívají, ale i spolku zahrádkářů, seniorům a dalším občanům.

Kultura a sport

S velkým úspěchem se setkala velikonoční výstava lidové tvořivosti v místní sokolovně, která byla zakončena vynášením Morény, s vystoupením nově vzniklého místního dětského folklórního souboru Kosáček, jenž s velkým úspěchem vystoupil i na obecním gulášovém festivalu.

70 let od ukončení II. světové války jsme si připomněli uspořádáním pietního aktu za účasti veřejnosti dne 8. května 2015. K pomníkům padlých byly za doprovodu hudby položeny věnce. Slavnostní ceremoniál vyvrcholil u Vojenského muzea manželů Vackových v Borčí. Vystoupení Zvonků dobré zprávy a Pěveckého sboru CCE v Ratiboři přispělo k důstojnosti slavnostního obřadu. Této významné události se zúčastnila mimo jiné i delegace z obce Hluboké Mašůvky, která je rodištěm partyzána Ctibora Čermáka, který v Ratiboři padl. Tradičně se vydařila vzpomínková akce „Vatry“ k výročí osvobození obce pořádaná SDH téhož dne. Tyto akce jsou podrobněji rozepsány na dalších stránkách zpravodaje.

V rámci předplatného jsou pořádány pravidelné zájezdy do divadla ve Zlíně. V rámci družební návštěvy obce Povážská Teplá byl pro zájemce o pochod „Jilemnického 25“ uskutečněn 19. dubna 2015 zájezd na Slovensko.

V sokolovně probíhaly průběžně různé pohybové aktivity, scházely se zde i maminky s dětmi z Budníčku. Úspěšný byl turnaj ve stolním tenise. Děti ZŠ a MŠ pod vedením učitelských sborů obou škol připravily pro maminky v místním kině krásné pásmo, jako dárek k svátku matek. Toto vystoupení bylo doplněno hudební produkcí našich dětí, které navštěvují výuku hudby v Umělecké škole ze Zašové, která k nám zajíždí.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické uspořádal pro veřejnost celou řadu akcí. Během jara probíhala jarní část fotbalové sezóny. Za hojné účasti občanů a delegace z družební obce Povážská Teplá se uskutečnil tradiční soutěžní festival O gulášového krále a pochod Jarní výšlap. Počasí nám přálo, obě akce se vydařily, za což děkují všem, kteří se na jejich organizaci podíleli.

Bc. Jiřina Sklenská
starostka

SBĚRNÝ DVŮR ČERVENÉ

17. června 2015 byl oficiálně otevřen nový sběrný dvůr v areálu Červené. Občané Ratiboře mají možnost do tohoto dvora vyvézt velkoobjemový odpad, bio odpad, stavební suť a kovy. Tato služba bude pro místní zdarma po prokázání trvalého bydliště v obci Ratiboř. Leták s podrobnými informacemi bude všem doručen do poštovních schránek.

OTEVÍRACÍ DOBA SBĚRNÉHO DVORA

Středa 8:00 – 11:00 a 14:00 – 17:00
Sobota 8:00 – 11:00

DOTACE V ROCE 2015

Začátkem roku 2015 a v průběhu jara jsme zpracovali několik žádostí o dotace, také jsme čekali na vyjádření ministerstva školství k žádosti o dotaci na MŠ.

Mateřská škola

Ještě v minulém volebním období bylo požádáno o dotaci na MŠ ve výši 27 mil. Kč. Tato žádost byla v dubnu tohoto roku zamítnuta, a tak budeme muset najít cestu, jak školku, která rekonstrukci opravdu potřebuje, opravit, a především kde na celkovou rekonstrukci získat finance. Pravděpodobně v průběhu podzimu budou vyhlášeny nové výzvy, na které jsme připraveni reagovat, a pokusíme se získat na tuto akci co nejvíce financí.

Multifunkční hřiště

V březnu tohoto roku jsme podali na ministerstvo pro místní rozvoj žádost o dotaci na multifunkční hřiště. Záměrem bylo revitalizovat asfaltové hřiště na horním konci obce. S přípravou žádosti nám velmi pomohly děti z naší základní školy, které vynaložily velké úsilí při tvorbě projektu, a naznačily, která by hřiště mělo vypadat. Nicméně i v tomto případě jsme dotaci nezískali z důvodů velkého množství žadatelů.

Revitalizace místní části u MŠ

V březnu jsme také požádali Regionální radu Střední Moravy o podporu revitalizace ulice u školky. Tato žádost byla ze strany ROP podpořena a získali jsme dotaci ve výši 5,08 mil. Kč. Výše dotace k financování projektu činí 70 % z celkových uznatelných výdajů. Díky této částce budeme moci opravit celou ulici včetně veřejného osvětlení a chodníků. Předpokládaný termín zahájení prací je srpen letošního roku.

Kompostéry

V březnu byla také podána žádost na podporu kompostérů, přes několik komplikací byla nakonec úspěšně vyřízena a nyní čekáme na vyjádření Státního fondu životního prostředí, zda naši žádost schválí. Proto také žádám Vás, kteří jste o kompostér požádali, o trpělivost. Pokud bude tato akce potvrzena, budou všichni vyzváni k podpisu smlouvy a vyzvednutí kompostéru.

Martin Žabčík
místostarosta

MATEŘSKÁ ŠKOLA

Pro děti jsme naplánovali a uskutečnili tyto kulturně-společenské akce:

Jarní náladu a veselí jsme podpořili tématem Jaro ůká na vrátka. V tomto období jsme se naučili velké množství básní a písní o květinách, domácích zvířatech a mláďátkách. Stěžejním úkolem bylo vyrábění výrobků pro Velikonoční výstavu, které jsme se zúčastnili. Snažení dětí ocenili obdivem rodiče i občané obce.

Návštěva divadla Bublanina s pohádkou Dlouhý, široký a bystrozraký byla odměnou za pečlivou práci dětí.

Den Země jsme si připomněli rozhovorem a úklidem školní zahrady. Tématem Můj dům, můj hrad jsme otevřeli bránu k poznávání krás naší vlasti, obce a také k rozvíjení citových pout k rodině a k příbuzným. Hlavní náplní byl nácvik pásma ke Dni matek „Dneska jedem do ZOO“, se kterým jsme vystoupili s nejstaršími dětmi v místním kině. Vystoupení sklidilo bouřlivý potlesk. V následujícím týdnu jsme svá vystoupení předvedli ve třídě Medvídků, Koťátek a Berušek. Nejedna maminka byla překvapena výkonem svého dítěte.

Během tématu Toulky přírodou jsme si obohacovali znalosti o exotických zvířatech a těšili se tak na dlouho očekávaný výlet do ZOO Lešná. I když nám počasí moc neprálo, z výletu jsme měli mnoho zážitků. Jízdu autobusem a vláčkem prožily některé děti poprvé.

V týdnu od 1. do 5. června žila naše školka sportovní atmosférou. Připravili jsme pro děti tradiční a netradiční olympiádu a míčové hry. Slavnostní zahájení připadlo na Den dětí. Se státní hymnou,

vlažkou a sladkým dárkem byla oslava úplná. Na konci jsme děti odměnili a hlasitým HURÁ a sportovní týden byl ukončen.

6. června 2015 uspořádali rodiče MŠ a ZŠ Pohádkovou cestu. Na stanovištích čekaly na děti se svými úkoly vodnice, smutná princezna s princem, loupežníci se zlatým pokladem, Popelka s Dorou a princem, bílá paní s rytířem, skřítkci a strašidla se psem. O zábavu a soutěže se starali námořníci. Se svým programem vystoupily děti z oddílu Sebeobraný Ratiboř a děti z MŠ s tanečním pásmem. Počasí nám přálo a do cíle dorazilo všech 140 zapsaných účastníků.

Ani my jsme ve školce nezaháleli a naplánovali jsme v týdnu od 8. do 12. června Turistické vycházky po Ratiboři. Batohy a dobrá nálada nás provázely na denních túrách. Na závěr jsme malé turisty odměnili diplomem a sladkostí.

11. června 2015 jsme pro 17 nastávajících prvňáčků připravili Noc v MŠ. Večerní vycházka, hledání pokladu s tradičním strašidlem, večerní diskotéka a výroba dárku na památku byly pro děti velkým dobrodružstvím.

24. června 2015 jsme se těšili na netradiční svačinku v podobě opečených špekáčků. Hořčice a kečup umazaly dětské pusinky.

Přiblížil se závěr školního roku a s ním i očekávaný slavnostní ceremoniál – Pasování předškoláčků na školáky. Složení slibu, podepsání listiny, předání upomínkových předmětů a trička se symbolem třídy byl pro předškoláky poslední velký zážitek v mateřské škole. Popřáli jsme jim zdárný vstup do základní školy.

Děkujeme všem rodičům, sponzorům a zaměstnancům MŠ, kteří se podíleli na pestrém a úspěšném průběhu školního roku.

Příjemné prázdniny a pohodovou dovolenou přeje
Pavčina Ferdicsová a kolektiv MŠ Ratiboř.

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

Červnový příspěvek do zpravodaje hodnotí poslední měsíce tohoto školního roku, které byly ve znamení projektů a aktivit, jež výrazně doplňují vzdělávací nabídku školy.

Kovosteel

Ke Dni Země jsme se vydali na výukový program do Kovosteelu ve Starém Městě u Uherského Hradiště. Žáci plnili úkoly na stanovištích zaměřené na ochranu životního prostředí a recyklaci odpadu. Pobavili se na pirátské lodi, na diskotéce a získali medaile a drobné dárky za splnění úkolů.

McDonald's CUP

Také letos se žáci naší školy zúčastnili největšího turnaje v minifotbalu McDonald's CUP pořádaného pro základní školy. V okrskovém kole ve Vsetíně získali starší žáci 3. místo. Děkujeme za vzornou reprezentaci školy.

Den matek

Naše maminka je v životě nenahraditelnou osobou, člověkem, který nás miluje v dobrém, ale i v tom zlém, člověk, který zná naše bolístky a trápení, člověk, který fouká naše rány.

Za to všechno si jistě zaslouží velké díky. Letošní Den matek připadl na neděli 10. května a již tradičně k tomuto svátku místní mateřská a základní škola připravily bohatý kulturní program.

Školu i sebe také prezentovaly děti, které navštěvují v naší škole pobočku ZUŠ B-Art Valašské Meziříčí.

Hudební pohádky

V úterý 12. května se děti z 1., 2. a 3. tříd mohly rozezpívat v Domě kultury ve Vsetíně na muzikálovém podání pohádek Josefa Čapka – Jak si pesek roztrhl katata, O pyšné noční košilce a Jak vařili dort.

Kašavský běh

21. května za nevlídného počasí jsme se vydali přes kopečky do školy v Kašavě, kde se pořádá již tradiční Kašavský běh. 3. místo pro naši školu vybojoval Matěj Lukáš z 1. třídy. Gratulujeme!

Kouzlo tance

Žáci 3., 4. a 5. tříd se potěšili vystoupením dětí ZUŠ v Domě kultury ve Vsetíně. Zhlédli tance, balet i krátký muzikál.

Terénní běh

Na úterý 2. června jsme dětem k jejich svátku připravili sportovní dopoledne s opékáním špekáčků. Za nejlepší výkony v terénním běhu si žáci odnesli diplom, medaili a hezkou cenu.

Dopravní hřiště + HZS Vsetín

3. června otestovali žáci 4. třídy cyklostezku, když se po ní vydali na dopravní hřiště do Vsetína, kde si procvičili po předchozí teoretické části bezpečnost silničního provozu v praxi.

Rovněž tento den se druháči vydali na Vsetín do požární zbrojnice profesionálního hasičského sboru, kde si prohlédli záchrannou techniku a vozopark HZS Vsetín.

Sláva nazdar výletu!

Příjemným zakončením školního roku jsou nepochybně školní výlety. 5. třída se jela 10. června pokochat krásami našeho hlavního města Prahy a 1. až 4. třída vyjely do Archeoskanzenu Modrá. Máme v naší zemi nádherná místa!

Seznamovací pobyt

Budoucí šestáci (tedy žáci pátých tříd ZŠ Hošťálková, ZŠ Ratiboř a ZŠ Kateřinice) se setkali na seznamovacím pobytu v Hošťálkové. Společně přenocovali v tělocvičně, navzájem se představili, zahráli si fotbal a jiné hry. Společný pobyt měl integrující charakter pro všechny zúčastněné a měl usnadnit zahájení školního roku v novém prostředí.

Poděkování

Poděkování patří žákům 5. třídy: Davidu Halmazňovi za nejlepší umístění v přijímacích zkouškách na osmileté Masarykovo gymnázium ve Vsetíně, Aleši Kořenkovi za 1. místo v okresní soutěži a 3. místo v krajské výtvarné soutěži „Požární ochrana očima dětí“. Chlapci, gratulujeme a děkujeme za vzornou reprezentaci ratibořské školy!

Školní rok je u konce. Věříme, že všichni žáci naší školy se zase něco víc naučili, rozšířili své vědomosti i dovednosti a byli motivováni k další práci.

Odcházejícím pátákům přejeme mnoho úspěchů a dobré výsledky v dalším snažení. Dveře vám necháváme otevřené a doufáme, že se za námi přijdete rádi podívat.

Taky bychom chtěli poděkovat zřizovateli Obci Ratiboř, rodičům a sponzorům za dary, které škole poskytli v minulém roce. Poděkování patří rovněž učitelskému sboru za jejich nelehkou práci, za poctivý přístup k jejich povinnostem i činnosti nad jejich rámeček.

Krásné prázdninové dny prožité ve spokojenosti přeje všem dětem, učitelům i spoluobčanům **kollektiv ZŠ Ratiboř**.

GULÁŠOVÝ KRÁL 2015

Poslední sobotu v květnu se v 7.00 ráno slavnostně rozhořely kotle a sporáky osmnácti soutěžících, kteří se přihlásili do klání o nejlepší guláš v Ratiboři. Tento svátek guláše se uskutečnil již po čtrnácté v řadě a vzbudil opět velký zájem návštěvníků. Letošní ročník byl ve znamení rekordní účasti, na jarní pochod se vydalo 515 turistů a celou akci navštívilo přes 2 tisíce lidí. Počasí nám letos dopřálo nádhernou procházku okolím Ratiboře. Pro turisty byly připraveny dvě trasy, první byla přizpůsobena pro kočárky a ta delší vedla na rozhlednu Maruška v Hošťálkové a obcházela Ratiboř z obou stran.

Gulášové klání probíhalo po celé dopoledne v příjemné atmosféře, všichni soutěžící se dobře bavili a spíše než soupeřivost převládala dobrá nálada a radost ze setkání. Ve 12.00 byly všechny guláše dovařeny a do práce se dala degustační komise, která měla velmi těžký úkol, a to zhodnotit všech 18 vzorků a najít mezi nimi ten nejlepší guláš. To vše se podařilo a z hodnocení vzešli vítězové – pánové Radim Jarošek a Lukáš Machálek.

Kompletní výsledky:

1.	Šéfkuchař: Jarošek Radim Pomocný kuchař: Machálek Lukáš
2.	Šéfkuchař: Vojkůvka Zdeněk Pomocný kuchař: Červený Ondra
3.	Šéfkuchař: Chmelík Ladislav Pomocný kuchař: Chmelíková Yvetta
4.	Šéfkuchař: Jurčík Karel Pomocný kuchař: Chnáta Vladimír
5.	Šéfkuchař: Skaláková Miriam Pomocný kuchař: Skalák Jiří
CENA STAROSTKY	Šéfkuchař: Vrba Milan Pomocný kuchař: Šimeček Jaromír
CENA STAROSTKY	Šéfkuchař: Kutěj René Pomocný kuchař: Macháček Pavel
CENA STAROSTKY	Šéfkuchař: Smutná Marie Pomocný kuchař: Smutný Jaromír
CENA STAROSTKY	Šéfkuchař: Kaňák Karel Pomocný kuchař: Vítek Karel

Po 13.00, kdy byly slavnostně vyhlášeny výsledky a vítězové si přebírali poháry a ceny, se rozběhl odpolední program. Ten zahájili Barmani Zlín svojí show, pak pokračoval pan Regmund, který očaroval publikum praskáním biče. Zlatým hřebem odpoledne bylo vystoupení našeho ratibořského dětského souboru Kosáček s pásmem „Májíček, májíček“. Děti doprovázela cimbálová muzika Slepénica.

Náhle nás zastihla jarní bouřka, která však program nijak nenarušila – díky zastřešení prakticky celého areálu nemuseli lidé před deštěm utíkat. A tak celý program mohl završit Železný Zekon, který svým hodinovým siláckým vystoupením uchvátil všechny návštěvníky. Akce se přehoupala do své druhé části, večerní zábavy, ta pokračovala do pozdních nočních hodin.

Rád bych poděkoval všem, kteří se podíleli na organizaci celé akce, jak pochodu, tak gulášového krále, na přípravě areálu, organizaci programu, vystoupení a na nedělním úklidu. Jsem také velmi rád, že se do této akce zapojily místní spolky – hasiči a fotbalisté, kterým také patří velký dík.

Martin Žabčík
místostarosta

Více fotografií, které dokreslují atmosféru celé akce, naleznete na obecním facebooku – www.facebook.com/obec.ratibor

POHÁDKOVÁ CESTA

Dne 6. června 2015 se uskutečnila Pohádková cesta pro děti. Díky tomu, že školka zakoupila několik nových a krásných kostýmů, mohla být cesta oživena o nové pohádkové bytosti. Pohádková cesta začínala již tradičně v Červených a pokračovala lesem k hasičskému domu. Na cestě bylo připraveno celkem sedm stanovišť, na kterých měly děti prokázat nejen své dovednosti, ale i znalosti. Počasí nám vyšlo a díky tomu se akce zúčastnilo přes 130 dětí, které úspěšně absolvovaly celou trasu, a tak je na konci cesty čekala odměna.

U hasičského domu zábava pokračovala až do večera. A za to patří velký dík holkám, které se této zábavy ujaly – Míši Hradilové, Verči Spívalové a Míši Suré. Protože bylo velké horko a dětem se moc

tančit nechtělo, zpestřila se zábava hlavně o další soutěže, kde holky nechaly vystřídat všechny děti a ochotně pomáhaly těm nejmenším s plněním všech úkolů.

Poslední a největší dík patří všem ochotným rodičům, kteří se zapojili do dění této akce, aby se mohla uskutečnit.

Za sdružení rodičů přátel školy a školky

Mirka Zbranková

Více fotografií tohoto vydařeného odpoledne naleznete na obecním facebooku – www.facebook.com/obec.ratibor

PIETNÍ AKT

V pátek 8. května 2015 si Ratiboř připomněla 70. výročí ukončení II. světové války.

Ráno v 10.00 hod jsme se sešli před obecním úřadem, abychom společně odhalili panel, který informuje o partyzánském buncru v Borčí. Pak se pochod občanů Ratiboře za doprovodu hudby a našich zájmových organizací, ať už hasičů, myslivců nebo fotbalistů, ubíral k památníkům padlých občanů ve válce.

První zastávka byla u památníku ve škole, kde jsou uvedena jména občanů z Ratiboře, kteří padli za I. světové války. Dále jsme šli na hřbitov, kde leží partyzáni Ctibor Čermák a Antonín Surý. I když Ctibor Čermák leží na hřbitově, šli jsme se poklonit i k místu, kde padl, když utíkal před německými vojáky. Bylo to na Zbrankovém kopci u vodárky. Tam mezi břízami má Ctibor taktéž své pietní místo. Kytici k památníku položila i výprava z Hlubokých Mašůvek, protože Ctibor pocházel právě z této vesnice u Znojma. Poslední zastávka byla na dolním konci u pily, kde jsou pochováni partyzáni Viktor Grekovskij a Pavel Pimenov, kteří padli při přestřelce v Mynaříkové pile.

Odpoledne jsme se všichni sešli v Borčí, kde manželé Vackovi udržují bunkr, který společně s ratibořskými občany na pomoc partyzánskému odboji vybudoval Ludvík Hynek. Zpěváci z místního evangelického kostela nám zazpívali. Paní ředitelka Milada Valová přednesla báseň od paní učitelky Františky Malučké, na kterou si jistě mnozí starší občané vzpomínají. Jak na zahájení, tak i nakonec, nám zahrály Zvonky dobré zprávy, které byly velmi působivé, a myslím, že celý ceremoniál byl velmi dojemným a důstojným uctěním všech padlých občanů.

Jak už jsem se zmínila, k pietnímu aktu byli pozváni i zastupitelé obce Hluboké Mašůvky. Před několika lety byla s touto obcí navázána družba, kterou udržovaly paní učitelky ze základní školy. Děti jezdily na výměnné pobyty, pořádaly se pro ně orientační běhy aj. Starosta Hlubokých Mašůvek byl našemu zájmu o pokračování tohoto přátelství velmi nakloněn. Za obec a snad i za školu můžu říci, že se do budoucna snad podaří uskutečnit pár výměnných pobytů a obnovit tak zapomenuté. Doposud vím o Ratibořanech, kteří si ještě dopisují s vrstevníky z Mašůvek, jež k nám jezdili. Možná se ještě v domácnosti objeví keramika, která byla vypálena na jižní Moravě. Uvidíme, vše je zatím na dobré cestě...

A protože si myslíme, že II. světová válka zaslouží připomenutí, napadlo nás s naší obecní kronikářkou a knihovnicí Ester Miniarikovou, že bychom obešly pár pamětníků válečného období, byť to byly tehdy ještě děti, a posbíraly jejich paměti, jak to viděli svými očima. Vzpomínky jsme zaznamenaly a dovolily si vydat v příloze, která je součástí tohoto zpravodaje.

Zároveň se obracíme na naše občany, které jsme nedopatřením neoslovily a kteří by nám chtěli také podat své svědectví o minulých časech, aby nás kontaktovali. Velmi rády napíšeme zase něco nového o minulosti naší obce, životě v ní a hlavně o lidech, kteří v Ratiboři a v okolí žili.

Michaela Jakubíková

Více fotografií najdete na www.facebook.com/obec.ratibor

SDH RATIBOŘ

Z činnosti hasičů v obci

Letošní jaro bylo pro naše hasiče poměrně akční. Dne 25. dubna se naše jednotka zúčastnila námětového cvičení v Kateřinicích, jehož tématem byla Záchrana osob pod sutinami a v terénu ve spolupráci se Záchranou brigádou kynologů Zlínského kraje. Cvičení se taktéž zúčastnily sbory hasičů obcí Kateřinice, Pržno, Hošťálková a Jablunka. Místem dění se stalo bývalé JZD.

Akci předcházela asi půlhodinová prezentace a seznámení s činností a programem ZBK Zlínského kraje. Organizátoři si se cvičením dali práci a ze strany zasahujících hasičů bylo kladně hodnoceno, že mohli „pochytit“ nové zkušenosti ruku v ruce s kynology.

Hasičská pouť na Svatý Hostýn je pouť, které by se měl zúčastnit každý hasič. Té letošní se zúčastnili i členové našeho sboru. Součástí poutě byl průvod s prapory jednotlivých sborů a následná mše, které celebroidal Jan Bosco Graubner, arcibiskup olomoucký, metropolit moravský. Celou pouť uváděl člen našeho sboru pan Josef Juráň PhDr. Své slovo pronesl i současný senátor a starosta města Vsetína pan Jiří Čunek.

8. května se v naší obci uskutečnil pietní akt, při kterém byly uctěny památky hrdinů, kteří padli na území naší obce v dobách okupace, při obraně vlasti. Samotný průvod vycházel od obecního úřadu a zastavil se na parkovišti u Halmazňů. Zde byla slavnostně odhalena cedule, jež má poukázat na Vojenské muzeum Ludvíka Hynka v Borčí, které je přístupné veřejnosti. Dále průvod pokračoval směrem ke škole, u které stojí památník hrdinů z I. světové války, a hned na to směrem ke hřbitovu, k hrobům partyzánů. Pokračovalo se na Zbrankův kopec. Poslední zastávkou byl pomník u pily a již zmíněné Muzeum L. Hynka v Borčí. Spolu s průvodem zde byla i skupina Zvonky dobré zprávy a pěvecký sbor. U každého pomníku zaznělo pár slov z úst paní starostky, pana místostarosty či paní farářky. Do průvodu byly zapojeny spolky SDH Ratibor s veterány, Sokol Ratibor a myslivecké sdružení.

Na závěr tohoto dne uspořádali naši hasiči tradiční Vatry na kopci u vysílače. Počasí přálo a lidé se sešlo poměrně dost i přes hokejové utkání, ve kterém se naši hokejisté utkali s Rakouskem. V osm hodin zazněla siréna z bývalého hasičského domu, která dala povel pro zapálení dalších dvou vater na Zbrankovém kopci a Dílech. Příchod lidí neustával, ba naopak rostl. Bohužel se počasí rozhodlo tento den zakončit deštěm, a tak naši hasiči narychlo sklízeli vše, co mohli.

I co do počtu výjezdů bylo letošní jaro poměrně bohaté. 12. května, krátce po třetí hodině ranní, se rozezněly sirény. Naši hasiči vyjeli na pomoc osobě v nouzi do sousední obce Hošťálková, kde nakonec vše dobře dopadlo. Netrvalo dlouho a naše jednotka za zvuku sirén opět nasedala do požárního vozu. Tentokrát se jednalo o požár lesního porostu na Kosiskách. Díky včasnému příjezdu byl požár uhašen již v zárodku a nedošlo k jeho rozšíření do okolního lesa. Do třetice byla jednotka vyslána 23. května do středu obce, kde došlo k požáru rodinného domu. I zde hrála velkou roli rychlost, přesnost a připravenost naší jednotky. Po příjezdu na místo zde již zasahovala ZZS, která ošetřovala majitele domu.

Rovněž naši mladí hasiči neotálejí a každý teplý den trénují pod vedením pana Zdeňka Žabčíka na louce u školky. Již na jaře se zúčastnili několika soutěží. Je třeba uznat, že s každou další soutěží se jejich výkony zlepšují a jejich bojovnost by nám mohl leckterý sbor jen závidět. Jak zaznělo z úst starostky našeho sboru paní Miroslavy Slováčkové: „Děti jsou naše budoucnost!“

A na závěr jedna aktualita. Dne 6. června si svoje „Ano“ řekla naše hasička Jitka Pařenicová s Miroslavem Vlčkem. Za celý sbor jim přejeme hodně štěstí, lásky a spokojenosti v budoucím životě.

Jan Gerža
velitel SDH

LETNÍ SLUNOVRAT A SVATOJÁNSKÁ NOC

Letní slunovrat nastává 21. června a tento den byl v životě našich předků vždy velmi významný. Následnou svatojánskou noc z 23. na 24. června máme letos již za sebou a jánské vody nás taky už snad nepřekvapí.

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ

*Vítám tě na svět, děťátko malé,
tátova pýcho a mámino štěstí...*

V sobotu 11. dubna se uskutečnila slavnost pro nejmladší občánky, které jsme vítali do svazku naší obce. Po úvodním proslovu, který přednesla paní starostka, se nám představilo 11 děťátek. Po zapsání do pamětní knihy následovalo fotografování dětí v kolébce. Slavnostní chvíle všem zpříjemnili malí „Valášci“ z MŠ se svým programem a žákyně 5. ročníku přednesem básně. Při této slavnostní příležitosti obdrželi rodiče finanční dar pro své ratolesti a maminky malou kytičku. Na závěr jsme se všichni společně na památku vyfotografovali.

Chci poděkovat dětem z MŠ a ZŠ za jejich vystoupení a pedagogům za ochotu při přípravě tohoto pásma.

Přejeme všem rodičům hodně lásky, trpělivosti, obětavosti a odpovědnosti při výchově svých dětí a dětem zdraví, radost, spokojenost a úsměv, který je bude provázet celým životem.

Už se těším na další vítání občánků, které proběhne 10. října 2015. Žádáme tímto rodiče narozených dětí, aby přišli své dítě nahlásit na obecní úřad. Děkuji.

Za sociální komisi

Mgr. Tamara Juchelková

JUBILANTI

*Život Ti píše zas o rok víc,
slovičkem psaným chci tedy říct:
Žij podle svého, měj pevné zdraví,
narozeniny oslav tak, jak se slaví.*

*Popíjej víno, písničku zpívej,
s veselou náladou na svět se dívej...*

Jak je v naší obci dobrým zvykem, i v letošním roce sociální komise spolu s představiteli obce navštívila v období od ledna do konce června 2015 celkem 59 jubilantů, kteří oslavili významná životní výročí.

Sedmdesátku oslavilo 14 občanů, sedmdesát pět let 10 občanů, významnou osmdesátku slavilo 9 občanů a 26 občanů je starších osmdesáti let. Nejstarší občanka se dožívá v těchto dnech úctyhodných 93 let.

Také jedna manželská dvojice si připomněla 50 let společného života. Jsme rádi, že mají naši spoluobčané zdravý optimismus, veselou náladu a chuť do života.

Přejeme všem, nejenom jubilantům, vše dobré, hlavně zdraví a hodně sil do dalších let. Během léta užívejte slunné dny plné pohody, radosti a štěstí.

Připomínám, že 11. října 2015 se můžete těšit na již tradiční besedu pro seniory.

Za sociální komisi

Mgr. Tamara Juchelková

KLUB SENIOREK B-B

Jako každý rok na jaře, i letos v květnu, se náš klub seniorek rozhodl uskutečnit aktivně-relaxační týden. Letos jsme se ho rozhodly strávit v našich krásných Beskydech. Z několika nabídek jsme si vybraly hotel Petr Bezruč, který se nachází v srdci Beskyd v Malenovicích pod Lysou Horou. Tohoto relaxačního pobytu se zúčastnilo 11 seniorek klubu. Každý den jsme vyrážely na turistiku po okolí a některé pokořily i nejvyšší horu Beskyd – Lysou Horu. V hotelu jsme pak relaxovaly v bazénu, solné jeskyni a některé z nás využily i masáže. V této klidné a krásné oblasti jsme si dobře odpočinuly a načerpaly sílu a energii.

Jedna z dalších akcí našeho klubu byla účast tří seniorek na 2. ročníku Senior Cupu – turnaje v pétanque pro seniorské kluby a organizace působící ve Zlínském kraji, který se uskutečnil na

lázeňském náměstí v Luhačovicích. Tato akce byla pořádaná pod záštitou krajské radní Tatány Valentové Nersesjan. Do turnaje se zapojilo 28 družstev s celkovým počtem 112 hráčů. Družstva byla rozdělena do čtyř skupin po sedmi. Naše sice na vítězných stupních nestálo, ale přestože to byl náš první turnaj, dosáhly jsme ve své skupině krásného třetího místa. Ředitel lázní Luhačovice při zahájení řekl moc pěknou větu: „Už tím, že jste tady na turnaji, jste zvítězili.“ Doufáme, že v příštím roce zájem o tento seniorský sport stoupne a my se turnaje opět zúčastníme.

Blíží se léto a nastává čas dovolených, prázdnin a cestování. Přejeme všem hodně pěkných zážitků, zdraví a co nejvíce slunečných dnů.

Za klub B-B
Věra Janíčková

ZAHRÁDKÁŘI

Krátce bychom chtěli občany informovat o činnosti naší organizace.

V zimních měsících nikdo z nás nelenil, toto období je obdobím příprav na nadcházející sezónu.

V únoru se konala výroční členská schůze, na které se hodnotila činnost svazu v uplynulém roce a plánovala se činnost v roce následujícím. Při této příležitosti byli ohodnoceni za dlouholetou a celoživotní práci v zahrádkářské činnosti pan Jan Mikšík a pan Josef Nosálek. Pan Mikšík byl oceněn čestným uznáním a pan Nosálek získal bronzovou medaili od US ČZS ve Vsetíně.

O historii zahrádkářů v Ratiboří jste se mohli dočíst ve vzpomínkách obou oceněných členů v předcházejících číslech Zpravodaje. Za dlouholetou činnost jim patří velký obdiv a poděkování.

Jarní období je obdobím výsadby. Objednávaly se ovocné stromky k jarní výsadbě u pana Martiše, sadba brambor u pana Zahradníka, sháněly se nové odrůdy mečíků od známých pěstitelů.

V březnu se konala v Masarykově veřejné knihovně ve Vsetíně přednáška pana Mímránka o pěstování mečíků, které jsme se rovněž zúčastnili.

Práce na jaře byla v plném proudu, neboť všichni účastníci Gladiol klubu třídili, mořili a chystali hlízy i brut na jarní výsadbu. Bylo potřeba nachystat množství záhonů k výsadbě mečíků. Ani ostatní členové nelenili. Vysazovaly se ve velkém množství jiriny, pečovalo se o květiny na staré faře (pletí, stříhání keřů, kůrkování aj.).

Nově byly vysazeny keře vzrostlých ibišků podél chodníku u Jednoty směrem na horní konec.

S přicházejícím létem jsme byli za práci odměněni záplavou květů na keřích.

V současné době se připravujeme na květinovou výstavu, kterou bychom chtěli uskutečnit v polovině srpna, jestli nám to počasí a dostatek květů dovolí.

Děkujeme všem členům organizace za jejich obětavou práci, kterou vykonávají nejenom pro sebe, ale i pro ostatní občany a celou obec.

Všem zahrádkářům přejeme, aby se jim slimáci vyhýbali, dále dobré počasí, hodně sluníčka a deště tak akorát.

Za svaz zahrádkářů
Mgr. Tamara Juchelková

„STŘÍLÍM PRO RADOST A DOBRÝ POCIT“

Policista Krajského ředitelství policie Zlínského kraje nrap. Zbyněk Kovář, který bydlí v naší vesnici, reprezentoval ve dnech 4.–7. května 2015 Policii ČR v Budapešti na Policejním mistrovství světa ve střelbě ze služebních zbraní. Byl členem týmu, který získal titul MISTR SVĚTA.

Šampionátu se zúčastnilo celkem 19 výprav z celého světa. Z evropských zemí se zúčastnili policisté z Rakouska, Bulharska, Slovenska, Španělska, Rumunska a Maďarska. Z mimoevropských např. policisté z Kuvajtu, Libanonu, Spojených arabských emirátů, Kolumbie, Palestiny, Saudské Arábie, Kataru a Číny.

Protože se nestává tak často, aby v Ratiboři někdo získal titul Mistr světa, pozvala jsem si Zbyňka Kováře k menšímu rozhovoru.

Jak probíhala nominace na takovou soutěž?

Byli vybráni policisté z celé ČR, kteří prokazovali nejlepší výsledky za poslední tři roky na policejním mistrovství ČR ve střelbě. Na týdenní soustředění nás dorazilo šest a na konci jsme byli vybráni jen čtyři, kteří odjedou do Maďarska.

Jeli jste tam s tím, že budete bojovat o výhru?

Samozřejmě, že jsme jeli s chutí bojovat. Zároveň přiznávám, že i s obavou, protože jsme nevěděli, do čeho jdeme.

Z jaké zbraně jste stříleli?

Celé střelecké družstvo střílelo pistolemi Glock 17. Já jsem zvyklý střílet ze své služební zbraně CZ 75, ale ostatní členové družstva měli Glock 17, proto jsem se jim musel přizpůsobit. U policie jsou zavedeny jako služební zbraně obě pistole. Policistům Zlínského kraje je přidělena pouze CZ 75 D Compact. Pistole Glock používají v ČR převážně speciální policejní jednotky.

Jednotlivé úkoly byly podle vás těžké?

Pro mě osobně ano, protože nejsem zvyklý střílet z této pistole, a taky bylo těžké to, že zásahové zóny na terčích byly velmi malé. Ze vzdáleností, ze kterých se střílelo, téměř nebyly vidět. Zásahy mimo zóny byly přísně penalizované trestnými vteřinami. Přesnost tak byla na úkor rychlosti.

Kdy jste začali tušit, že byste si mohli odnést medaili?

Jednotlivé výsledky se shromažďovaly v hlavním stanu, kde se postupně zpracovávaly. Průběžně byly poté zveřejňovány. Popravdě, já se o výsledky nezajímám, protože to nemám moc rád. Raději to nechávám na překvapení. Vedoucí naší výpravy, který to všechno sledoval, tak říkal už po prvním dnu, že to vypadá dobře, ale raději nikdo nechtěl vědět podrobnosti.

Jak to tam vlastně vypadalo, na co a jak se střílelo?

Celý závod se skládal z dvanácti různých situací, které vycházely ze situací v přímém výkonu policistů, např. příjezd na místo služebním vozidlem, střelba z vozidla, poutání pachatele, vstup do restaurace, střelba mezi nezúčastněnými osobami, střelba za snížené viditel-

nosti, použití obušku, odtažení raněného kolegy z nebezpečí apod. Střílelo se na různé papírové a kovové terče. Byli tam i asfaltové holubi, na které se střílelo třeba potmě, pouze s baterkou. Závod byl rozdělen do dvou střeleckých dnů. Celkem jsme vystříleli něco kolem 300 nábojů.

Co jazyková bariéra, přece jen tam bylo mnoho soutěžících z Dálného východu?

Ústřední jazyk byla angličtina, ale náš vedoucí výpravy mluvil plynule maďarsky, takže jsme většinu věcí řešili přes něj. Některé týmy měly překladatele. Asi nejzajímavější byla výprava z Číny. Nejenže byla poměrně početná, asi 30 policistů, ale zejména jejich chování kypělo uctivostí, velkou pokorou a disciplínou. Některé věci, musím přiznat, byly pro nás až úsměvné.

Jaká byla oslava vítězství?

Na slavnostním vyhlášení jsme byli oceněni medailí a diplomem. K tomu jsme dostali i místní pálenku, která všechna padla na závěrečném rautu. Tam jsme se dali dohromady ze Slováky a Rakušany a řádně to vítězství zapili.

Zdá se, že jsi spojil koníček s profesí...

Ano, to asi jinak nejde. Bohužel je tento koníček poměrně dost finančně nákladný. I proto jezdím v soukromí na závody jako rozhodčí. Tímto si aspoň snižuji náklady. Například teď jsem se vrátil z jednoho z největších závodů v praktické střelbě v ČR – CZ Extreme Euro Open 2015. Na střelnici v Hodonicích u Znojma se sjel rekordní počet střelců – téměř tisícovka závodníků z pěti kontinentů světa. Jen Filipínců tam bylo kolem šedesáti, u nich je to totiž národní sport. Věnuje se mu například i jejich prezident. Přímou na akci jsem pracoval jako rozhodčí společně s jedním Filipíncem a dvěma Rakušany.

A co tě teď čeká?

V létě jedu na Slovensko do Čachtic, kde se pořádají závody v praktické střelbě z pistole, pak v Opařanech u Tábora mistrovství ČR v praktické střelbě z brokovnice. Co se týká policejních závodů, tak na konci června jedu na krajský přebor KŘP Jihomoravského kraje, v srpnu je přebor KŘP Zlínského kraje a v září mě čeká policejní mistrovství ČR ve střelbě ze služebních zbraní. To vše budu střílet už svou služební pistolí CZ 75 D.

Účastní se závodů i ženy?

Ano, samozřejmě. Praktická střelba není jen mužskou záležitostí. Jen je pravdou, že žen je poměrně málo, odhadem tak 10 ze 100. Obecně se dá říct, že se ženy ve střelbě zlepšují a že jich přibývá. Určitě jsou na světě ženy, které střílí líp než já. Na závodech jsou ženy hodnoceny v samostatné kategorii.

Jak ses vůbec dostal ke střelbě?

Už od vojny mě to zajímalo, tak jsem si po vojně udělal zbrojní průkaz a chodil na střelnici. Závodně pak střílím asi od roku 2002.

Před nějakou dobou jsem velmi přehodnotil přístup ke střelbě a zjistil jsem, že musím střílet pro radost, pro dobrý pocit. Jakmile se do toho zapojí velký chtíč a přílišná snaha po vítězství, tak to prostě nejde. Praktická střelba je hlavně o uvolnění mysli, soustředění a taky hlavně o skvělém střelbě.

**Děkuji za rozhovor a přeji hodně štěstí v dalších soutěžích.
Michaela Jakubíková**

PINGPONGOVÝ TURNAJ O POHÁR STAROSTKY

Turnaje ve stolním tenise se zúčastnilo osmnáct sportovců, z toho pouze tři děti. Dva mladí „ogaři“ hráli i hlavní soutěž s muži. 1. dětský dárkový koš obdržela Halmazňová Eliška, na 2. místě skončil Březina Adam a na 3. místě se umístil Večeřa Staňa. Oba kluci získali čokoládovou odměnu.

Hlavní soutěž se hrála ve dvou skupinách, po nichž následovalo play-off. V první skupině bylo následující pořadí: 1. Čevela Martin, 2. Solanský Robert, 3. Vaculík Jiří, 4. Barvík Petr, 5. Vítek Lukáš, 6. Kovalda Karel.

Pořadí ve druhé skupině: 1. Večeřa Staňa st., 2. Palacký Roman, 3. Plšek Vlastík, 4. Javořík Rosta st., 5. Halmazňa Jiří, 6. Zubík Gustav.

V play-off vyřazovacím systému to dopadlo následovně: 1. místo: Čevela Martin z Bystřičky (tenis klub Ratiboř), 2. místo: Solanský Robert z Kateřinic, 3. místo: místní Barvík Petr (tenis klub Ratiboř), 4. místo: Palacký Roman z Hošťálkové. Soutěž byla svižná, rychlá, příkladně organizovaná všemi členy klubu stolního tenisu Ratiboř. Hrál se na pěti stolech. Tři poháry starostky a dárkové koše předala osobně paní starostka Jiřina Sklenská. Všichni účastníci obdrželi věcnou cenu a sladké dárky. Hrál se pingpong vysoké úrovně s kvalitní účastí.

Za klub stolního tenisu Ratiboř a pořadatele **Jiří Vaculík a Gustav Zubík**

Více fotografií najdete na www.facebook.com/obec.ratibor

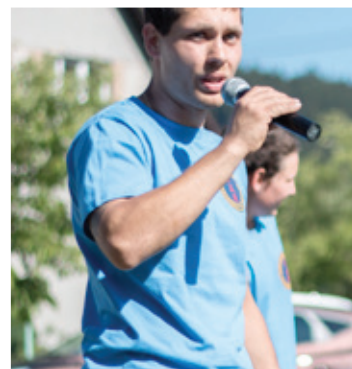
SEBEOBRANA JIU-JITSU RATIBOŘ

Před časem jsme pod vedením MUDr. Šárky Novákové absolvovali krátký 5hodinový kurz základů první pomoci. Podle slov paní doktorky ani ve 40hodinovém kurzu se neobsáhne vše dokonale. Vyzkoušeli jsme si ukládání poraněného do stabilizované polohy, vytahování z auta, masáž srdce a dýchání na figuríně ve dvojici i jako jednotlivci. Velkým zpestřením byla namaskovaná zranění, která byla potřeba ošetřit. U každého jsme se pak zastavili a vyhodnotili, co bylo dobře a co ne. Byl to zkrátka trošku krvavý trénink, ale velmi užitečný.

V rámci Pohádkové cesty pro děti dne 6. června 2015, v prostoru za hasičským domem, předvedli naši nejmladší ukázkou svých dovedností, které se dají uplatnit i v případě řešení krizových situací v běžném životě.

Za Jiu-Jitsu Ratiboř
Petr Zubíček

Více fotografií najdete na www.facebook.com/obec.ratibor

FARNÍ SBOR ČESKOBATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Srdečný pozdrav posílá všem milým spoluobčanům
Farní sbor Českobratrské církve evangelické.

Církev není místo, kde se můžeme shromáždit, církev je rodina, ke které smíme patřit!

Milí čtenáři Zpravodaje, v průběhu dějin církve se u ní vyskytly nejrůznější cesty. Pracovali a pracují v ní lidé opravdově věřící, mnohdy osobnosti tiché a nenápadné, které skutečně uposlechly výzvy o následování Krista, ale v církvi byly a budou i osobnosti autoritářské, sektáři, a jako takové se staly pro mnohé pohoršením. Jsou to právě oni, kteří dávají dnešnímu člověku do ruky argumenty a důvody, proč se uzavřel, proč se vzdaluje od církve, pohrdá obecnstvím sboru. Často od nich slyšíme: „Protože je církev taková, nechci s ní mít nic společného. Já třeba věřím v Boha, ale s církvi nechci mít nic společného.“ Nelze nad tím jen mávnout rukou. A přece – i když je to závažná věc – podstatná není. Já,

ty, my všichni, nejsme povoláni k tomu, abychom rozhodovali a soudili, ale abychom následovali. Následovali Pána Ježíše. Svědectvím svého života nám to říká i mistr Jan Hus, který, narozdíl od nás, šel až na hranici. Ve svém poznání neopouštěl církev, nechtěl vytvořit nový a lepší církevní útvar, ale toužil po jejím obnovení a navrácení k Boží cestě. Nedívejme se proto kolem sebe a nenechejme se odradit zlobou bližního (lidé nemohou být mírou naší věrnosti, našeho vztahu k církvi). Ale tam, kde jsme, následujme Ježíše Krista a radujme se z církevní rodiny, ke které smíme patřit.

Naplň nás, Pane, svým Duchem, aby naše víra byla živá, abychom tvořili opravdové společenství a mohli přinášet světu radostnou zvěst o spáse. Prosíme, buď s námi v čase prázdnin, provázej nás na našich cestách, chraň nás od všeho zlého. Amen.

Sborová sdělení a pozvánky

Bohoslužby – pokud není poznačeno jinak – se konají pravidelně v 10.00 hod. a to ve sborovém sále.

3. 7.–30. 9. – Na faře budou vystaveny práce mladých lidí, kteří se zapojili do umělecké soutěže k 600. výročí upálení mistra Jana Husa vyhlášené sborem.

5. 7. – Slavnostní bohoslužby se vzpomínkou k 600. výročí upálení mistra Jana Husa. Součástí bohoslužeb bude předání cen soutěže.

6. 7. – Farní sbor v Kateřiních zve na slavnost k památce mistra Jana Husa. Uskuteční se v 17.00 hod podle počasí buď na kopci Snoz, nebo v kostele.

18.–25. 7. – Stanový tábor v indiánských stanech pro děti a dorost ve Stříteži nad Bečvou.

5. mezinárodní tábor mládeže s výukou zvonkohry a angličtiny se bude konat v Kateřiních ve dvou termínech: pro začátečnický ve dnech 10.–14. 8. a pro pokročilý 16.–23. 8.

V srpnu se uskuteční další výstava květin (jinak než doposud) a v sobotu 22. 8. koncert Zvonků Dobré zprávy. Místo a přesný čas

- konání těchto akcí budou upřesněny na plakátech.
- Ve dnech 3.–9. 9. Zvonky Dobré zprávy vyrazí na turné po severních Čechách a do Saska.
- V neděli 6. 9. s počátkem nového školního roku – bohoslužby se svátostí Večeře Páně. V průběhu měsíce září začneme s výukou dětí v Nedělní škole, která probíhá souběžně s bohoslužbami.
- V neděli 13. 9. – u pomníčku Jana Maniše v Kobelném (podle počasí ve sborovém domě) se ve spolupráci s obecním úřadem bude konat vzpomínková slavnost. Začátek ve 14.30 hod.
- Ve středu 22. 9. je plánován další veřejný program pro děti ze základní školy a jejich rodiče a prarodiče. Pokračovat bude vyučováním náboženství. Zveme jak všechny děti do hodin náboženství, tak i dorost ke konfirmačnímu cvičení.
- Ochotným dárcům také připomínáme, že dar církvi (Poštovní spořitelna; číslo účtu 187315570/0300) a dar sdružení Zvonky Dobré zprávy o.s. (ČSOB; číslo účtu 243954650/0300) je možné odečíst ze základu daně.
- Jménem staršovstva a sboru
• farářka **J. Wiera Jelinek** a kurátor sboru **Jan Jurášek**

OPRAVA INTERIÉRU KOSTELA JE V PLNÉM PROUDU

Děkujeme za každý dar, jimž jste už na účelovou sbírku přispěli, nebo to plánujete učinit. Po odstranění omítky se přišlo na další **NEČEKANÉ SKRYTÉ VADY** ve zdech a klenbách kostela, což značně **ZVÝŠÍ PŮVODNÍ ROZPOČET**.

Proto si dovoluujeme obrátit se nejen na členy sboru, ale i na Vás všechny, milí spoluobčané, a požádat Vás, zda byste mohli dle svých finančních možností nám na tyto opravy přispět peněžitým darem (číslo účtu: 187315570/0300).

Pravidelný život sboru a průběh mimořádných akcí můžete sledovat na sborovém webu – ratibor.webnode.cz

POMOZTE ZACHRÁNIT RATIBOŘSKÝ KOSTEL!!!

V květnu započala rekonstrukce interiéru kostela. Měla proběhnout sanace několika prasklin ve zdivu, izolace proti vodě, nové elektroinstalace a výmalby. Při odstraňování starých omítek se však zjistilo, že statika kostela je ve vážném stavu a hrozí zřícení několika oblouků a čelní stěny za oltářem.

Tento stav se musel začít neprodleně řešit. Příčinou všeho pravděpodobně byla vlhkost a špatné podloží. Nastala situace, kdy jsme začali bojovat o záchranu symbolu Ratiboře.

Proto se také obracíme na Vás všechny, kdo se cítíte být Ratibořany. Pomozte zachránit kostel, který je nejen duchovním, ale také kulturním a společenským místem setkávání.

Své dary můžete zasílat na účet číslo: 187315570/0300, nebo předávat každou neděli před bohoslužbami. V obci budou také umístěny kasičky, do kterých můžete anonymně přispívat.

Každý dar bude odměněn pocitem, že jsme zachránili kostel dalším generacím.

Za Vaši pomoc ze srdce děkují
členové Staršovstva ČCE v Ratiboři

Letní zpravodaj 2015 vydává Obec Ratibor v nákladu 580 ks. Redakční rada – Martin Žabčík, Michaela Jakubíková a Štěpán Janíček, textová korekce – Jana Dančáková a Jana Machalová, grafické zpracování – Štěpán Janíček. Připomínky, nápady či náměty můžete posílat na email: zpravodaj@ratibor.cz

Aktuální informace a fotky najdete na www.facebook.com/obec.ratibor

1939

1945

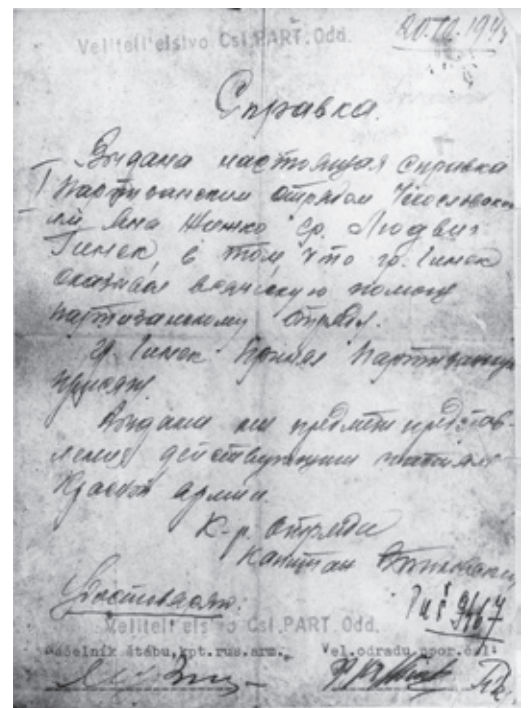
**VZPOMÍNKY
RATIBOŘSKÝCH
OBČANŮ NA
II. SVĚTOVOU VÁLKU**

↑ Paseka v Borčí u Hynků.

Druhá světová válka následovala dvacet let po té první. Svět se ještě nevzpamatoval z hrůz předchozí, když přišlo zlo ještě horší a rafinovanější. Naše obec naštěstí neležela přímo v bojové linii, avšak osud mnohých osad v okolí vypálených nacisty hrozil všem dědkám, kde se ukryvali partyzáni. Pro obyčejné lidi to byla doba strachu, nejistoty a strádání, pro mnohé doba, jež jim navždy vzala blízké. I když většina pamětníků byla ještě dětmi a válku vnímali trochu jinak než dospělí, všudypřítomný strach pociťovali i oni. Zavzpomínejme si tedy s nimi na dobu války, která je už dávno minulostí, a doufejme, že minulostí zůstane i pro příští generace.

Vzácný dokument z 20. října 1944
 – Potvrzení o spolupráci Ludvíka Hynka
 s 1. partyzánskou brigádou Jana Žižky,
 podepsán Grekovský, Murzin a Ušiak.

VZPOMÍNKY PANÍ FRANTIŠKY HALMAZŇOVÉ

Jak se žilo v Protektorátu....

Píše se rok 2015 a svět si připomíná sedmdesáté výročí od skončení II. světové války, konce těžkého válečného života. U mnoha lidí se odehrávalo mnoho příběhů, které ani po letech z paměti nevmizely.

První šok přišel při březnové nenadálé okupaci. Já jsem ještě chodila poslední rok do školy ve Fryštáku, když onoho 15. března ve všech třídách učitelé dětem rozvázně naznačili, co se děje. Pustili nás domů v domnění, že budeme doma dříve, než budou okupanti přijíždět, a důsledně nás varovali před jakýmkoliv nevhodnými projevy. Místní to stihli, ale nás přespolní celou cestu mijely valící se kolony německých aut a sajdkár plných ozbrojených vojáků. Směřovaly ze Zlína na Holešov. Provázelo je ošklivé počasí, padal déšť se sněhem, a naše bezmocná nenávist. Nikdy na tu událost nezapomenou.

Čas ale přes všechny tyto obavy a strach běžel dál, tak se z nás místo Československa stal Protektorát Čechy a Morava, Slovensko se odtrhlo. Úřady zavedly dvojjazyčné nápisy a v autodoprově se ihned zavedla jízda vpravo bez dlouhého domlouvání, zkrátka Němci uplatňovali svůj prušácký dril. Nezbylo, než nějak přežít.

Já jsem po prázdninách nastoupila do učení za prodavačku, a to na Záhoří, v Paršovicích u Hranic. Byla to zemědělská obec, byly tam dva obchody, jeden provozoval můj bratr Václav, ke kterému jsem nastoupila, a druhý patřil Stodůlkovům. Pan Stodůlka, ač měl tak české jméno, byl Němec po matce, hned po okupaci se hlásil k německé národnosti. Dost zákazníků k němu chodilo nakupovat spíš ze strachu, ale prý nikoho neudal, asi vlivem své paní. Se zákazníky to vycházelo v obou obchodech tak asi napůl.

Že Němci začali hned pronásledovat židy, to jsem poznala i na té vesnici, když tam byli přiděleni na práci na statek u Kučerů dva mladí židé z Hranic, inteligentní, slušní lidé, tuším, že jeden byl právník a druhý lékař, ale jejich praxe byla zrušena a do doby, než měli být deportováni, byli nasazeni u zemědělců. U Kučerů se měli dobře, ale kde skončili, nevím, asi jako tisíce jiných, v plynu.

Než se začaly používat potravinové lístky, regály v obchodech se vyprazdňovaly. Lístky se vydávaly na obecních úřadech, s těmi pak šli lidé do obchodu, kde si je nechali potvrdit. Na nich byly vytištěné útržky s možnými dávkami dle druhů zboží, ty se pak při nákupu odstrihly, podle množství se vydalo zboží a ústřížky se nalepovaly na tzv. zúčtovací archy. Na konci měsíce na obecním úřadě nám podle nich vystavili odběrní lístky a na jejich základě pak velkoobchod dodal zboží. Pro zemědělce pak byly vypsány povinné dodávky, např. vajec, obilí, dobytka, ale na vesnici se to zvládalo. Ve městech to bylo horší, však se taky měšťáci naučili jezdit po vesnicích ve snaze něco dostat nebo koupit. Já jsem jezdila do Hranic do pokračovací obchodní školy, samozřejmě na kole, autobusová doprava během války přes Paršovice nejezdila, proto se do Hranic jezdilo na kolách a nebo se chodilo pěšky. Auto ve vsi v tu dobu žádné nebylo. Po cestě naproti lázním Teplice byly vystavené penziony tenkrát vesměs obsazeny mládeží z Hitlerjungend. Ty jsem vídala, jak se tam promenádovali nebo pochodovali za zpěvu hajláckých písní, a to středem silnice, mýjela jsem je kolikrát se strachem.

A pak nastala vlna totálního nasazování mladých lidí na práce do Německa, do německého průmyslu, hlavně zbrojařského, jako náhrada za odvedené vojáky. Tak musela odjet do Německa i má kamarádka z Paršovic L. Zamazalová, protože byla ročník 1924 a ti šli první. Jela s nasazenými do Hranic a pak do továrny

v Elbingu. Její skupina měla štěstí na sice přísného, ale slušného mistra, který jim radil, jak se vyhnout různým nepříjemnostem, aby dívky samy nikdy nevycházely, a tak to tam celkem v klidu přežily. Taky náš soused z domu F. Brázdil byl nasazený do Německa a taky se vrátil v pořádku. Mnozí se odtud vrátili ve dvojici, samota a odloučení lidí sblízuje, tak se i jeden kluk z Ratiboře vrátil i s nevěstou, byla to Polka, vzali se a žili pak v Ratiboři s celou rodinou.

V roce 1941 jsem se přesunula ze Záhoří na Valašsko, a sice do Kateřin, z důvodu tragédie v rodině mé sestry. Se svým manželem provozovali obchod. Při cestě na kole za zbožím na Vsetín byl manžel mé sestry přejat autem řízeným opilý řidičem a na místě zemřel. Jelikož řidič byl Němec a byl to komisař nasazený na zabavený židovský velkoobchod u Schenů, nebyl ani vyšetřován, ani souzen či nějak potrestán, zkrátka prý nezaviněná nehoda. A kdo by ho měl trestat? Čeští četníci nebo český soud? Nic takového! Sestra by sama obchod neutáhla, tak jsem si zbývající rok učení odbyla v Kateřinách, do Hranic jsem měla vyřízenou výjimku, jezdila jsem tam jednou za měsíc na zkoušku ze zadaného učiva.

Na Valašsku byl odlišný typ prodeje. Samozásobitelů bylo málo, větší sedláci tam nebyli, většinou chalupníci s kouskem políčka na brambory a nějakou zahrádkou, takže živobytí kupovali. Naštěstí poté, co byla v provozu zbrojovka a kde bylo zaměstnáno nejvíc lidí, byli mnozí finančně zajištěni. Někteří si ještě hleděli struhání špejlí a už jen velmi málo z nich výroby proutěných metel, kterými byly kdysi Kateřinice známé, vozili je na prodej hlavně na Hanou, kde jich bylo v hospodářství stále potřeba.

Však o tom byla složená i písnička:

*My jsme lidé z Kateřin, z té dědinky překrásné,
tam se dělá mnoho věcí, i řemeslo špajdlářské.
Horní konec je metlářský, dolní konec špajdlářský,
pan starosta provozuje velkopodnik dřevařský.*

Refrén:

*To je lidi pokrok, pokrok,
už jsme zase dál o krok.*

V lidech je odvěká touha i v dobách těžkých se trochu bavit, aby vydrželi. Taneční zábavy byly zakázány, a tak vzniklo díky obětavé snaze místního učitele L. Poláka družstvo fotbalistů a později i ženské házené, kam jsem se přihlásila i já. Trénovalo se až k večeru, přes den byli hráči v práci nebo pomáhali doma. Staří lidé měli zato, že prý to lítání za balónem není k ničemu. Ale časem si zvykli a na zápasy chodili. Ale i s těmi balóny byly problémy, protože jak na fotbal, tak na házenou bylo po jednom balónu, a že ten fotbalový víc trpěl, tak Jarin Pilčíků je pořád obětavě opravoval. Taky nebyly žádné šatny, převlékali jsme se v dřevařské dílně u starosty Zubíčka, která byla jen kousek přes cestu, umývali jsme se v potoku, přes který se šlo na hřiště. A na zápasy do okolních vesnic nebo na Vsetín se jezdilo zase na kolách, protože se hrálo o nedělích a autobusy, coby dělnické, nejezdily. Ale co to bylo pro zanicené sportovce? Maličkost!

Teprve až na Valašsku jsem se dovídala o partyzánech. Slýchala jsem to od pasekářů jenom v náznacích, ale dovedla jsem se vžít do jejich situace. Jedna stará paní, co k nám do obchodu chodila, se nám zdála jakási „sešlá“, ruce se jí třásly, tak jsem se jí jednou zeptala, jestli není nemocná, cože je s ní. Prý, že nic. Až po válce, tak jednou při nákupu, sama vzpomněla, že jestli si ji pamatují, jak jsem se jí ptala.

A vyprávěla: „Já jsem byla nemocná, ale hrozným strachem. Chodili k nám v zimě spávat partyzáni, to jsme na podlahu rozestřeli

slámu, postelí nebylo, ledva pro nás. Kolikrát přišla „spojka“, že v dědině sú Němci, partyzáni sa honem posbírali a utekli do hory. A co my? Věděli sme, že v chalupě ostať nemožú, že by jich obklíčili aj s nama, honem sme museli všeccko pochránit, my sme nemohli chalupu odnést do hory. Najhorší bylo, když jednúc donéšli v noci prasa, že ráno sa spořádá. Co včil? Partyzáni pryč a prasa ve stodole, kde s ním? Tož staříček s mojím zavázali prasati na nohy provaze, odkryli studňu a spustili ho do ní kúsek nad vodu, studňu zakryli, Němci nic nenašli, ale my byli div živí z hrúze.“

To byl jeden z mnoha příběhů, co někteří pasekáři zažili. Lidi se ale naučili dělat i nějakou tu černotu, třeba se zabíjačkami. To se uchovalo prase navíc a při povolení na zabíjačku se místo jednoho zabila dvě, zabít načerno dvě šlo, jedno nešlo, vůně zabíjačky by to prozradila. Ale vždycky to bylo riziko, na které pár lidí doplatilo. Nejhorší ale bylo, když už se zdálo, že Německo začíná prohrávat, a Němci tím tuplem ještě přitvrzovali v okupovaných zemích. Tak v posledním roce války gestapo sebralo řídicího kateřinské školy pana Konečného a skoro na konci války dva pasekáře, F. Malého a J. Švábíka, ani jeden z nich se nevrátil.

A tak jsme se radovali, když nastal konec, přišla osvobozenická revoluce, která jako ostatní revoluce přinesla jak klady, tak i zápory, ale lidé si po těch těžkých letech, které nakonec zasáhly skoro celý svět, ulehčeně oddychli. Kéž už nic takového nenastane!!!

Františka Halmazňová

VZPOMÍNKY PANA JOSEFA ŽAMBOCHA

Bylo mně sedm let, když jsem šel ze školy, která byla ještě tady u kostela, než nás potom přestěhovali k Pisklákům na horní konec. Po cestě domů jsem potkal u Heryánů, kde se odevzdávalo mléko a máslo, jednoho německého vojáka, který tam jezdil pro dodávky. Když jsme se spolu míjeli, jeho kůň zahrabal a já jako děcko jsem se zasmál. V tu chvíli mně po zádoch přeletěl bič a Němec lámanou češtinou řekl: „To máš za to, že jsi toho koně nepozdravil.“ Na nic jsem nečekal a upaloval jsem dom... Ještě si vzpomínám, že u Heryánů, kde se braly dodávky, pracovala mladá Rumunka, nosila takovou žlutohnědú uniformu, a my s ogarama jsme ji občas napalovali. To bylo tak enem pro zasmání, ale jinak to nebyly dobré časy.

Bydleli jsme v Zápotočí a jednoho dne k nám přišli partyzáni, jeden utekl ze zámku z Hošťálkové, byl bosky – v zimě. Partyzáni přinesli s sebou mašika, abysme to naporcovali. Rychlo museli odejít, protože u nás spával Rakušák, který tady hlídal. Bylo štěstí, že zrovna nebyl doma, nevím, jak by to s nama dopadlo.

Když bylo osvobození, jeli první Rusi a já s bratrem, byly jsme děcka, naskákali jsme jim na vůz a jeli s nimi směrem do Hošťálkové. U Ministrů šli z Fojtovky Němci, a jak nás uviděli, začali po nás střílet. Rus nás zatlačil rukou do voza a davaj zpátky! Kulky sa odrážaly po cestě, až sa prášilo.

V Hošťálkové chytli vlasovce (organizace několika vojenských jednotek ruských zajatců, kteří na straně Německa dobrovolně či z donucení bojovali proti Rusku), nějaký Machala ho vedl po cestě, pamatuju si, že neměl boty. Potkali na horním konci Rusa. Nevím, jak poznal, že je vlasovec, asi podle uniformy. Nedopadl dobře, Rus do něj vystřílel celý zásobník. Mamka mně pak nadala, že čert nám byl dlužný to vidět. No, stalo sa. Pamatuju si ještě, že když šli Němci z Fojtovky, tata sa sebral a utékal k obci pro flintu a mamka vzala krávu a šla sa schovat do sklepa. Když na obci lynčovali udavača Kajše, také jsem to viděl – padla jedna facka a pak už to letělo, ostatní sa přidali.

VZPOMÍNKY PANA LADISLAVA ŽABČÍKA

Do školy jsme chodili každý den, já jsem začal chodit v roce 1942. Na konci války byla škola u Piskláků. Doma jsme měli krávu a kozu, maminka byla doma, otec dělal zedníka. Peněz nebylo, byli jsme dva ogaři. Jako děti jsme sa vozívali na saních, v létě jsem jezdíval k tetě do Kateřinic, tak na tři dni, chodili jsme do besídky, do kostela. Večer sa svítivalo petrolejkú nebo svíčkama, okna za války musely být zatemněné, chodívaly hlídky a kontrolovaly to. Kdo neměl, mohl dostat pokutu. O partyzánoch jsem věděl. Bratranec býval v Kateřinách a měl jít dělat do Německa, tak raději utekl k partyzánom. Totálnímu nasazení se dalo vyhnout jenom tak, že byl na službě nebo v práci. O tom, že jsou koncentrační tábory, jsem nic neslyšel. Na prázdninách u tetičky, když jsme pásávali krávy a viděli jsme jít chlapy pod horu Snoz, tetička pravila: „Ládíčku, tych sa neboj, to sú naši.“ Také o bunkru v Borčí se něco proslychalo.

Němci byli ubytovaní ve škole, pochodovali po cestě. V rozestaveném domě u Kašparů měli ve dvoře polní kuchyň. Měli tam asi dvě kuchyně, už nevím, vařili tam pro ně ve škole.

V roce 1944, když jsme mlátili u Kelárků, sledovali jsme letecký souboj, potom jsme viděli i parašutisty, kteří vyskočili z toho amerického zestřeleného letadla.

Po přestřelce na Mynaříkové pile bylo po dědině víc německých vojáků a aut. Před koncem války jel můj tchán na Tesák s povozem pro dřevo. Jezdil tam denně. U četnické stanice na něho čekal četník Žůrek a říkal mu: „Jane, jeď rychlo do Hrabí, sú tam partyzáni, za hodinu celé Hrabí obsazují Němci!“ Tchán přijel do Hrabí k Manišom, aby je varoval. V chalupě byli partyzáni, už notně přiořpili, a nechtěli odejít. Tetička jich na kolenou prosila, aby odešli. Nakonec jich uprosila, sebrali sa a šli. Když tchán scházel z pasek, už potkal německé vojáky, kteří si to maširovali k Manišom a ptali sa ho, co tu pohledává. Řekl, že sa mu zlomilo brδέčko z voza, tož šel pro dřevo do hory. Starý pan Maniš po válce pak přišel tchánovi poděkovat se slzami v očách, že jim zachránil život.

4. května 1945 ráno jsem byl ve škole, vyhlásilo sa stanné právo, vyhlásil ho obecní policajt Zubík a nám děckám řekl: „Zeberte kabele (aktovky) a utěkajte dom, za chvílu sa bude střílat.“ Za dvě hodiny na silnici mohli už jen vojáci. Na druhý den ráno o půl páté – vidím to dotedka, nás tata budil: Ogaři, vstavajte, naši sú tu!“

Z kopců už sa to hrnulo – vojáci. Ti starší jim pomáhali tlačit vozíky s kulomety a všeccko sa to hnalo směrem na Hošťálkovou.

Za války i po válce byl prodej potravin na lístky, třeba lístkům na oblečení sa říkalo šatenky. Po válce jsme my děti dostávaly ve škole sušené mléko – bylo v beče u ředitelny, výbornou arašídovou pomazánku a rybí tuk na lžičku – ten nám moc nejel. Vše bylo od humanitární pomoci z Ameriky UNRRA.

VZPOMÍNKY PANÍ ILONY KAŇÁKOVÉ A JEJÍ TETY PANÍ MILKY SUŠŇOVÉ

Válku jsme prožily na dolním konci Ratiboře. Tam začínal Ratiboř, vždyť i prvních pět čísel je tam u nás. Na konci války mně bylo deset let a tetičce sedmnáct. Vyrůstaly jsme jako sestry.

Paní Kaňáková – Já jsem myslím viděla prvního osvoboditele. Jak vyhodili most přes Bečvu, šli jsme se tam podívat, a pod mezú sa zdvihnul voják – Čech. Dostali jsme strach a začali utékat. „Neutíkejte!“ volal, „řekněte, jestli tu jsou němečtí vojáci.“

Paní Sušňová – Pamatuji si, jak chodili po chalupách Němci a rozdělovali po rodinách vojáky – u Baletků bydleli Max, Gerhard a Hains.

Paní Kaňáková – Aj u nás bývali, spávali na slámě.

Paní Sušňová – S Ilonkou Kaňákovou jsme jako mladé spávaly ve včelíně, tam byl takový oتمان, a najedenkrát v noci takový dupot a střelání, jenom jsme viděly, jak přelétávali partyzáni. Ráno jsem šla do školy, jezdila jsem vlakem z Jablůnky na Vsetín, takže jsem chodila pěšky na vlak přes Mynaříkovu pilu. Jdu přes klády a tam mrtvý, jdu dál a další mrtvý. Pak jsem se dozvěděla, co se stalo, aj v noci, co to bylo za střelbu. To byla ta přestřelka, kdy zahynul Grekovskij s Pimenovem.

Paní Kaňáková – Můj tatínek byl červenokřížák a vím, že kdosi přiletěl, aby šel ošetřit partyzány.

Paní Sušňová – Borčí – partyzánský bunkr, věděli jsme o tom, ale nikdo o tom nemluvil. Ani nebyl nikdo, kdo by šel žalovat.

Paní Kaňáková – Pan Hájek, který pomáhal Ludvíku Hynkovi, k nám chodíval s konvičkou na mléko, pamatuji si na něho. Taky si pamatuji i na paní Hynkovou a pana Hynka, který měl u nás chvíli dílnu. Vzpomínám si i na mamku od paní Hynkové, která tam s nimi bydlela.

Paní Sušňová – Můj bratr byl ročník 1924 a byl totálně nasazený v Kunčicích v dolách. Měl jít do Německa, a nechtěl.

Paní Kaňáková – Schovával se s Pepkem Škrlovým. Udělali si bunkr v Borčí, tam za kopcem u Hynků. Vyvrácený strom a v kořenech měli udělanou skrýš. Stařeček jich chodil podporovat, nosil jim jídlo. Zmizel aj med, už jsme tušili, kdo ho vzal. Policajt Žůrek jich byl hledat, aj dvakrát jich odvedl, ale dycky utékli. Bylo to už ke konci války.

Paní Kaňáková, paní Sušňová – Měli jsme hospodářství, co sa vymlátilo, sa muselo změřit. Chodíval policajt Žůrek z Hošťálkové. Do Borčí jsme tajně chodili třít zrna. Když sa ke konci války rozkřiklo, že pujdú vojáci, chodilo sa spávat do sklepa, pamatujuem si, jak létaly rakety od Křížového na Dvorca. Všude sa chodilo pěšky, auta za války nebyly, až po válce. Tuším, že mezi prvními byl pan Juráň, kdo si pořídil auto.

K doktorom sa moc nechodilo, když bylo něco vážnějšího, šlo sa k bylinkářovi Machalovi do Pržna na radu. Rodilo sa také doma, byly babky, které chodily do chalup. V zimě sa drhlo péří a chlapi hráli karty. Starší ogaři s cěrkama ve stodole tančivali, chodili jsme nahlédat přes škvíru, Pepek Škrlů hrával na harmoniku. Na Vánoce vždycky staříček četl z bible a my jsme museli být zticha. Na stromeček sa věšaly ořechy, kostky cukru, jablka. Pamatujuem si ještě, jak sa z homole třískal cukr. Elektriку jsme tehdy už měli.

Paní Kaňáková – Ještě si pamatuji, že pan starosta k nám chodíval se staříčkem psávat obecní kroniku. Ta je teď uložena v archívu na Vsetíně.

Paní Sušňová – Po válce jsem si udělala v Ratiboři kadeřnictví vedle Pilčíků, byly to dvě místnosti v takové dřevěné bůdě. Předemnou tam byla Habartova cukrárna. Paní Machalová mně tam chodívala umývat hlavy. Ale to už je dávno...

VZPOMÍNKY PANA MOJMÍRA PILČÍKA

Hospoda „U Pilčíků“ za II. světové války – v roce 1939 došlo k vysídlení občanů z pohraničí a někteří vysídlenci byli na

přechodnou dobu ubytování v sále v hospodě, kde se o ně starali manželé Pilčíkovi. Někteří tu zůstali a někteří se uchýlili k příbuzným do vnitrozemí. Ve staré hospodě byla velká kamna, kde se topilo. Točilo se sedmistupňové vsetínské pivo. Chladilo se v ledu, který se skladoval a sekal vzadu v chalupě. Za války byla gořalka na přiděl, jezdilo se pro ni až do Hranic.

Konec II. světové války jsem prožil v pracovním táboře v Benešově u Prahy. Bylo tam více bloků, jeden blok byl rezervován pro politické vězně, my jsme bydleli v obrovské stáji. Naším úkolem bylo kopat jamy na benzínové nádrže. Každému byly přiděleny dvě deky, osobní volno nebylo, kdyžby někdo utekl, sankce byla smrtelná – zastřelení. S rodinou nebyl žádný kontakt, a když už probleskly zprávy, že se blíží konec války, rozhodli jsme se, že utečeme. Měli jsme štěstí, nasedli jsme do vlaku směrem na Kolín, a když průvodčí zjistil, kdo jsme – utečenci z tábora, a že nemáme peníze, vydal nám jízdenku, a tak jsme se přestupováním dostali až na Vsetín. V Ratiboři bylo stanné právo kvůli partyzánům, a když jsme se vraceli pěšky domů, potkali jsme u Mynaříkovy pily hlídku SS a zároveň pana Zubíčka - tehdejšího starostu, který se za nás zaručil, že jsme jeho příbuzní. Ještě měsíc jsme se schovávali, než byl konec války.

To jsou jen střípky mých vzpomínek na dobu, na kterou nerad vzpomínám a těžko se mi o ní mluví...

VZPOMÍNKY PANÍ ANNY NEVOLOVÉ

Bylo nás osm dětí, já jsem byla předposlední. Poprvé jsem na službu šla v jedenácti letech, hlídat děcko v Hošťálkové naproti zámku. Po konfirmaci, když jsem vyšla ze školy, hledala jsem zas službu, a u jsem našla zase v Hošťálkové, v Selcoch. Rodiče si asi mysleli, že stranou od dědiny prožiju válku klidněji, ale nebylo tomu tak. Na službu jsem nastoupila v únoru 1942. Pomáhala jsem s přípravou jídla, s dojením, s pokludem. Za službu jsem měla zaplacené pojištění, pár korun, boty a nějaké oblečení, tehdy sa nosily sukně, žádné gatě. Strýček s tetičkou, tak sa tehdy pravilo všeckým dospělým, měli velké hospodářství – dvanáct hektarů pole, koně, krávy, prasata, drůbež. Musely sa odevzdávat dodávky, třeba máslo, vejce, sádlo, prase. Aby doma něco ostalo, dělalo sa to tak, že sa třeba nahlásilo jedno prasa, ale uchovaly sa dvě a tajně sa to jedno zabilo. Když sa vezlo do mlýna, schovala sa pěkná múka dospodu.

Chlapi sa tehdy schodili u úsudeů v šopě místo v hospodě, tam sa jim asi nechtělo, a jak už to bývá, tož mudrovali i o politice. Byl mezi nima ale kdosi, co to donesl Němcom. Strýček, co jsem u nich sloužila, jel v září roku 1942 na pole orat a už jsme ho nikdy neviděli. Z lesa vyletěli gestapáci a sebrali ho. Tetička jezdila na Vsetín se sklénkama klobás, tvrdili jí, že dokud nebude soud, nic se mu nestane. V listopadu přišel kdosi s novinama, kde psali, že bylo popraveno sedm lidí, mezi nima aj strýček, nedali nám žádnou zprávu, pověsili je bez soudu. Od Češků tehdy popravili tři lidi, dvěma ogarom sa podařilo utéct, dali sa k partyzánom. Když popravili strýčka, ostalo hospodářství bez hospodáře. U krav byl hluchoněmý, strýček u koní a pacholek. Já jsem pomáhala aj v kuchyni, kolikrát už jsem u umývání nádobí aj usínala, býval ho kopec. Bylo to bez hospodáře těžké. Na muziku jsem mohla jít, až bylo všecko podělané. V nedělu sa chodilo do kostela, nebo jsme poslouchali modlitby v rádiu. Koně brali Němci na výměnu, potom když přišli Rusi, ti je zabavili, a bylo. Do dědiny jsme moc nechodili, ani nebylo třeba, protože sa kupovalo enom to nezákladnější, třeba cukr, pro múku sa jezdilo do

mlýna. Vzáмку v Hošťálkové bylo gestapo, tak sa do dědiny nikdo nehrnul, byl s nama všudypřítomný strach. Vzpomínám si na pošťáka ze Štěpkové, byl to hodný člověk, likvidoval žaloby a udání. Šeptával: „Už sa dočkáte lepšího...“ Sám sa ale osvobození nadožil.

Jednou přišel voják, Němec, říkal, že je nešťastný, doma nechal rodinu, rozuměla jsem mu, protože jsme se učili němčinu, byla povinná. Jak sa blížilo osvobození a nikdo nevěděl, co bude, schovali jsme si ve sklepě živobytí před Němci, zazdili jsme kúsek sklepa. Když našli Rusi ve sklepě čerstvou zeď, začali střílet do vzduchu, že je to schované pro Němce... U susedů byli ubytovaní důstojníci, tak bratr rychle utékal pro ně. Rusi ho potom hledali a zas střílali do vzduchu. Vojáci spali v botách, všude bylo nanoseného blata, shrnovali sme ho motyků. Měli jsme kobyliku Bertu, měla sa hřebit a měli sme pro ňu nechané lepší seno, pobrali aj to. Užili jsme si strachu, každý pamatoval na to, aby nechodil nikde sám.

VZPOMÍNKY PANÍ EMILIE MOŘKOVSKÉ (ČABLÍKOVÉ)

Ve škole nás chodily tři ročníky do jedné třídy. Jedna řada vždy jeden ročník.

Měli jsme hospodářství, nás dětí bylo pět, bydleli jsme v chalupě, kde dnes bývá Karel Kaňák. Pamatuju si, jak zastřelili partyzána Borisa, jel tehdy od pošty na Kateřinice a tam, kde je teď obchod u Halmazňů, byli němečtí vojáci, tak ti ho tehdy pronásledovali a zastřelili. Donesli ho tehdy k Pilčíkom do dvora a zakryli ho otočenýma trokama. Jak sa to tehdy stalo s Borisem, vystěhovala nás mamka k Uhříkom. Ti měli pod chalupú bunkr a tetička vařila a pekla pro partyzány. Spávali jsme na peci, u ní byla palanda na spaní a někdy tam přespal i nějaký partyzán. Jako děcka jsme byli u všeho, tak jsme byli nahlédát i na zastřelené partyzány na Mynaříkové pile, škoda jich, byli to pěkní chlapi.

Jako děcka jsme pomáhali už od malička. Sbírali jsme klásky na poli, pásli husy, chodili s rodiči na pole, nosili dom dřevo na topení, také práce, co jsme jako děcka zvládli. Chodili jsme bosky, byli jsme otužilí. U Uhříků měli tehdy tmavého beránka s náprsenkou ve tvaru písmena V, my jsme mu říkaly Vítězák. “V” jako vítězství se tehdy psávalo třeba i na lokomotivy. Jednoho dne sa milý Vítězák ztratil a nebylo ho, tetička ho uvařila partyzánom.

Protože jsme bývali uprostřed dědiny, viděla jsem i to, když brali Němci místní obyvatele do Terezína. Nikdy na to nezapomenu, jak tam stáli a mávali... Už sa nevrátili.

Vedle našich bývali Kajšé, jejich syn udával Němcom. Tatínek pravíval, že už je od Kajša udaný dvacetkrát. Já jsem kamarádila s jejich dcerú a doma mně kladli na srdce, ať před ňú nic nepravím a aj přede mnú radši nic nevykládali.

Měli jsme doma žrna (mlýnek na mletí obilí), které nám zapečetili – obilí sa doma nesmělo mlet. Bratr sa ale učil tesařem a dodělal potřebné součástky. Měli jsme to schované pod hnojem. Když sa žrna seřídily na vysoko, omílala sa pohanka, také sa jí pravilo tatarka. Každý si na jídlo musel napřebírat bílý hrnek pohanky.

Na konci války jsme sa schovávali u Dančáků na kopečku (to byli naši susedi nad nama) ve sklepě, spávala jsem na řepě. Byli tam s nama schovaní Dančáci aj Jančíci. Když jsme jednou viděli jít od rozcestí Rusy v rojnici, schovali jsme se raději zas do sklepa. Napřed nás od Čablíků vystěhovali Němci, potom nás zas vystěhovali Rusi a udělali si tam na pár dní lazaret. Když byla

tehdy přestřelka v Hošťálkové, vozili tam raněné. Ruští doktoři byli tehdy ubytovaní u Kajšů. Tatínek měl doma dlouhý stůl a na něm zapisovával dodávky, protože papír byl nekvalitní a nedal sa přeložit, potrhál by sa. Tak ten dlouhý stůl vzali a operovali na něm raněné. Na dveřích byl v ruštině nápis nemocnice, sestra ho umyla a div ju proto nezastřelili. My jsme v tu dobu bývali ve sklepě u Dančáků. Byl tam také jeden ruský voják, mluvil trochu česky, zajímalo ho, kde až došel, mně to přišlo, že byl snad učitel, nechal nám adresu a chtěl, abychom mu napsali. Mrzí mňa dodnes, že sem tu adresu ztratila.

Ve škole jsem sa učila německy – museli jsme všeci. Když jsem potom byla u Oder (v práci v Optimitce), rozuměla jsem německy, ale nemluvila jsem. Tam jsem také zažila odsun Němců, šli jsme sa na to dívat, bylo to hrozné. Krávy, které v pohraničí ostaly po odsunutých Němcoch, naši vojáci pásli, hlídali a sháněli do stáda.

Knihovna byla za války ve škole a tam, jak je teď obecní úřad, stál tehdy chudobinec a po válce v něm bývali bezdomovci. V nedělu a ve svátky sa chodilo do kostela. Hrál sa aj v kině, pamatuju si, jak při jedné detektivce, při napínavej scéně, sa ozvala z hlediště tetka Goldemuntová: „Střílaj, střílaj, šak stojí hén za plotem...“ Jako děcka jsme tu válku viděli jinak než dospělí, ale aj my sme měli strach a byli sme rádi, když konečně skončila.

VZPOMÍNKY PANA JOSEFA DĚCKULÁČKA

Do práce tehdy chodil tata jenom přes zimu, v létě jsme dělávali na hospodářství, bývali jsme v Kobelném. Já jsem tehdy chodil do školy, byla ke konci války u Piskláků – to bylo na Horním konci, protože ve škole byli nastěhovaní Němci. Učili jsme sa jenom dvě hodiny denně, aby sa prostrídaly všechny třídy, protože u Piskláků byla jenom jedna velká místnost. Bývali jsme na pasekách a o partyzánoch jsem věděl, aj o tom, že v Borčí je bunkr. Nesl jsem třeba tatovi oběd do hory, kde dělal dřevo, a nebyl tam. Za chvílku vyšel z lesa aj s partyzánem. Rádio sa tehdy tajně poslouchalo u Baletků.

Starostu tehdy dělal Pařenica, a když sa dozvěděl, že Němci půjdou na kontrolu po chalupách, poslal obecního policajta Zubíka s mléčným seznamem – to byl seznam, podle kterého sa odevzdávalo mléko a máslo na dodávku. Do tisíce metrů sa nosilo mléko, ti, co bývali od sběrný dál jak tisíc metrů, odevzdávali máslo. My jsme odevzdávali máslo, aspoň nám zbylo podmáslí pro prasata. Ten mléčný seznam, to byl domluvený signál, a potom tata s tím seznamem šel navrch do Kobelného k Macháčkom a Dornicom, protože tam sa partyzáni schodili, aby je varoval. Jednú v zimě, bylo sněhu a pořádně mrzlo, sa zas měl donést mléčný seznam k susedom. Tata by to už asi nestihl, tak poslal mňa na lyžách a ať jedu rychle. Dojel sem k Macháčkom, vlezu do světnice a naproti mě kulomet... Tři chlapi seděli u stola, ostatní odpočívali na postelách. Ten, co měl hlídat dveři, nedával pozor a nezastavil mňa. Já jsem sa tak vylekal, že sem jim pravil, ať to vyřídíja aj u Macháčků, aj když sem u nich právě byl. Příkladali mně, že nesmím nikom říct, co sem viděl, a poslali mňa zpátky jinú cestú. Naštěstí, protože cestú sem viděl dva Němce s flintama, jak idú navrch. Když sem dojel dom, tata na mně poznal, že sa cosi stalo, ale já sem všechno zapřel s tím, že sem spadnul na lyžách. Večer přišli partyzáni aj s Janem Macháčkem, a to sa teprve dozvěděl tata, jak sem s tím vyřizováním pořídil. U Dorniců byl v tu dobu Murzin a tetka Macháčková prý ho na kolenách prosila, ať mňa nezastřelíja, ten

by toho možná byl schopný, když ale viděli, že sem ani doma nic neřekl, nechali mňa napokoji.

Co vím, partyzánom sa pomáhalo spíš dobrovolně, protože mezi nima byli často aj místní lidé. U Štastných třeba vzali mašíka, který byl na dodávku, ale nechali jim aspoň napsané potvrzení, že ho vzali – tak to partyzáni dělávali. Kdysi k nám přišel člověk, že je partyzán, ať mu dáme jídlo. Mamka měla tehdy napečených buchet, tož mu pořádně nabalila. Měla potom ale velký strach, jestli to nebyl nějaký nastrčený konfident. S tyma sa partyzáni nemazlili. Měli prý mezi sebou partyzánku – konfidentku, měla u sebe seznam lidí, u kterých partyzáni bydleli. Nepomohlo jí ani, že byla ženská, zastřelili ju.

Na dědině šlo něco načerno uchovat, ale člověk musel byt opatrný, ve městě to bylo o moc horší. Mamka kdysi tak schovala kury (slepice) před kontrolou do udírny. V tej hrúze na to potom zapomněla, tož tam jedna aj ostala. Tetka mamky chovala svině a dva malé pašíky nenahlásili, když šli Němci, tak je museli honem schovat. Pokud sme nahlásili, že něco na dodávku uhynulo, chodil na kontrolu Švábík. Nevím, jestli to byla přezdívká nebo jméno. My jako děcka jsme to tak neviděly, ale rodiče byli asi strachy bez sebe. Ke konci války přišli k našim na dvůr Němci, mladí vojáci. Bylo to večer, chtěli po mamce mléko a střílali po dvoře do země. Já sem měl tehdy udělané budky pro špačky, tož mně jich na stromě rozstřílali, myslím aj s mladýma. Aj sem si tehdy pobečal. Dnes si myslím, že byli někde z kraja, kde sa pěstuje víno, a tam je špaček škodná. Mamka jim naléla mléko a odešli pryč.

Na konci války, když už Němci ustupovali, měli zakopaný jeden kanón na začátku Kobelného (tam, kde jsou dnes studny) a druhý byl u Jasenských (ulice před Motelem Zátapek, Nepeklov). Střílali z tych kanónů až do Ústí. Baletka pásl ovce a jak to nad ním létalo, tož řval: „Už sú tady, už je konec s nami!“ To bylo 3. nebo 4. května, na druhý den přišli už naši, Českoslováci. Mamka měla napečené, tak jsme je pořádně uvítali. Byly aj zmatky, rodiče měli strach, nechtěli nás nikde pouštět, ale my jsme si moc nedali říct. Jak děcka... Nebylo sa rodičom co divit, Českoslováci na nás střílali, když jsme byli Na dolině v Kobelném (nad Cabáky), mysleli si, že jsme Němci.

VZPOMÍNKY PANÍ LYDIE BARČÁKOVÉ, PANA JAROSLAVA DŘEVOJÁNKA, PANA ANTONÍNA GABRYŠE, PANÍ MARIE ŠEDÉ, PANA JOSEFA ŠEDÉHO A PANÍ JARKY ZUBÍČKOVÉ

Pan Dřevojánek – Jako většina jsme měli hospodářství, jednu krávu, moc jsme toho neměli, ale mléko a chleba bylo vždycky. Byl jsem v učení u krejčího Bařiny v Jablůnce. Do učení jsem chodil pěšky. Na konec války si dobře pamatuju, v sobotu ráno přišla První československá armáda, šla směrem na Kosiska.

Pan Šedý – Jak tehdy na konci přišli naši vojáci, někteří místní školáci s nimi šli směrem na Hošťálkovou, já sám jsem nesl chvilku kulomet, potom nás ale poslali všechny pryč, protože přišla zpráva, že od Semetína jdou k nám Němci.

Paní Zubíčková – měli jsme strach z vlasovců, schovávali jsme se do sklepa. Když byl nálet na Bobrky děcka polehaly pod mezu. Chodili jsme sa schovávat do sklepa k Valom, schovávalo sa tam celé Zápotočí, a až to stichlo, teprve jsme vychodili ven.

Pan Gabryš – V jizbě u Dřevojánků byla na zemi udusaná hlína, zametala sa četinú a na jaro jsme si v ní udělali důlek a hráli kuličky. Jako děcka jsme sa dívali, když šli po cestě Němci, na konci války jsme sa dívali zas na naše vojáky.

Pan Šedý – Asi čtrnáct dní před koncem války u nás ve stodole měli Němci bryčku plnou pistolí, nábojů a také kulomet. Byli dva a spali v naší světnici.

Paní Barčáková – U nás byli ubytovaní Němci také. Přišli vždycky večer, přinesli si dvě otěpky slámy a spali na zemi.

Paní Zubíčková – V naší stodole měli Němci koně, jeden si půjčil od tatínka oblečení a vyvezl nám všecek hnůj na pole na Kosiska. Jak Němci přišli, tak také bez rozloučení odjeli. Odjížděli organizovaně, po skupinách. Pamatuju si, že s sebou vezli i krávu, aby měli mléko. Partyzána jsem u nás ve chlévě viděla až ke konci války, tatínek ho vedl kamsi skoro ráno, dal mu svůj klobúk a hubertus (druh kabátu), staříček byl v I. světové válce, tak asi věděl, co to obnáší.

Pan Šedý – Nebylo rádio ani televiza, než sa všecko udělalo, poklidilo, umylo náčiní, děcka daly spat, tak šli spat aj ti dospělí. Rádio bylo u Tomanců. Kdysi jsme tam poslouchali hokej a strýcovi to bylo asi už dost dlouho, tak pravil: „Víte co ogaři, běžte spat, oni už šli také spat.“ A lup a bylo doposlouchané...

Obecní úřad byl v době války ve škole v jedné třídě. Lístky na potraviny a šatstvo byly asi do roku 1953.

Pan Gabryš – Dodávky byly ještě po válce. Ve válku si lidé přilepšovali, jak to šlo. Sviňa měla třeba deset mašíků, nahlásilo sa osm. Dva sa brávali na pole, aby doma počet seděl, po dvou hodinách sa vyměnili za jiné, aby sa mohli napít. Schovaného barana jsem kdysi držal kolem krku, aby nebečal. Obecní rozhlas také nebyl, všecko oznámení bubnoval obecní policajt. Třeba oznamoval, že sa vybírá příspěvek na obecního býka, že bude svod dobytka atd.

Paní Zubíčková – Ve zbrojovce sa proslechlo, že zatkou Jana Zubíčka, byli tam ale dva toho jména a nevědělo sa, kterého. Utékal proto na Kosiska a taťka nám říkal: „Neříkajte nic, nic jste neviděli.“

Pan Šedý – Sport sa provozoval, hráli jsme fotbal.

Paní Zubíčková – Zábavy ve válku nebyly. A kde jsme se seznamovali? Mládež se scházela na mostě u Hurtů, u Pilčíků, u staré fary nebo na schodech u Machálků.

Pan Gabryš – Žilo sa skromně, pila se melta, jenom v neděli se pro přilepšení přidalo trochu kávy, maso bývalo jenom v neděli, jedli jsme třeba pocukrovaný chleba se sádlem, hodně sa vařily kaše – prosná, krupica. Na zahrádkách sa pěstovala mrkev, zemáků byly dva druhy – modráky a podzimní. Cukrového, bylo na příděl, bylo dvacet deka obyčejného a dvacet deka čokoládového. Oficiálně sa začalo pálit až v roce 1957–1958, v Kateřinách byla pálenica u Křupalů. Režná 20% stála tehdy dvacet pět korun.

Paní Zubíčková – Na konci války jsme byli schovaní ve sklepě, bylo velké střílení. Když ustalo, šel sa taťka se setrú Hankú podívat, co sa děje. Střílali to vojáci na oslavu.

Pan Gabryš – Rusi u nás byli asi dva nebo tři dny, topili si špinglovým plotem (plot z oloupaných smrků).

Pan Šedý – Ostaly po nich v domě baterky do auta. Zkusili jsme je jazykem, to byla šleha, až hučalo v hlavě.

Paní Šedá – Partyzány si pamatuju. Když sem na šmigrúst utékala ogarom, tak mně všichni Němci tleskali. Procházeli právě okolo našeho domu směrem k lesu. Když potom přišla naše armáda, okolo cest bylo plno lidí a podávali jim chleba se solí.

Paní Zubíčková – Partyzánom spravoval boty starý Barbořák, dílna byla za obecním úřadem (dnešním OÚ). Chleba sa pékal doma v peci, kdo neměl pec, pekl u Karolů. Mlýn byl u Sklenských.

Paní Šedá – Když na Bobrkách spadly bomby, seskakovali asi z porouchaného letadla v Kateřiních parašutisti. My jsme se doma všichni modlili, aby sa nikomu nic nestalo.

Paní Barčáková – Právalo se v neckách a na valše, mýdlo sa vařilo ze sádra a myslím se tam přidávala i pryskyřice.

Pan Dřevojánek – Gatě bývaly buď z látky, co sa jí pravilo „čertova koža“, nebo byly „cajčáky“, ty byly z režného plátna, šedočerné barvy a látka připomínala dnešní rifle.

Pan Šedý – V zimě jsme se chodili vozit na led. Jednou sem dostal nové boty, a jak sem dojel doprostředku, prolomil se pode mnú led, nebylo tam moc vody, ale boty byly mokré. Doma sem dostal a mamka dala boty sušit do trůby. Jenomže na ně zapomněla a zatopilo sa. Tak sem dostal řezu nanovo.

Všichni – Dřív bývaly Vánoce daleko skromnější než dnes. Pod stromeček, býval to nejčastěji smrk, jsme dostávali potřebné věci, a stromeček býval ozdobený vlašským ořechama zabaleným ve staniolu, jablkama, linečkým a v střechýloch byla kostka cukru. Na štědrovečerní večeru bylo třeba kakao a vánočka, protože nebyl čas cosi chystat, šlo sa do kostela. Dělávali se ještě zdobení perníkoví koně, zajáci nebo talířky. Už tehdy sa daly koupit burské ořechy. V zimě sa drhlo peří, strúhaly sa špajle, a když bylo moc sněhu, rozhrnovalo sa koněm. Zabíjačky tady dělávali třeba Petr, Machálek, Baletka nebo Pilčík. Chovaly sa tady hodně krávy, ovce méně, koně, králíci, slepice a k mašíkovi koza. Seno sa sušovalo na ostrévkách nebo na kopkách, paramity sa objevily asi až po 48. roce. Na zahrádkách se pěstovaly slezové růže, za oknoma muškáty a sbíral sa lipový květ a mateřídouška na čaj. Na hříby sa ve válku nechodilo, lidé měli strach. Maliny sbírali jenom někteří lidé.

Cigarety byly na příděl (např. Zorky), tabák sa doma i pěstoval. Do Ratiboře jezdívali také cigáni a chodívali po chalupách „na ptaní“. Tábor si udělali u Pilčíků pod mostem na řečisku.

Paní Zubíčková – Cigaňa u nás kdysi vzala kuru a hnala v sukňách pryč. Staříček za nů utěkal s bičem, tož kuru pustila.

Za války sa všechno zpomalilo, stavit sa začalo až v 51. roce. Když byla válka, vycházely v novinách seznamy lidí a u nich bylo napsáno, že „tito lidé budou dnes popraveni“. Nebyla to lehká doba.

VZPOMÍNKY PANÍ NADĚŽDY ZDEŇKY DVOŘÁKOVÉ

Šestiletá válka neměla konce. Začínaly se šířit zprávy, že přijde Rus a že válka konečně skončí. U nás vznikl nějaký partyzánský oddíl, ve kterém byli lidé nevzdělaní, bez jakéhokoliv vojenského či jiného výcviku. Dostali do rukou zbraně, a to byla živelná katastrofa. Tak např. naproti Pilčíků hodil po protijdoucímu partyzán granát, ale objevili se vojáci a vraždícího partyzána, který utíkal směrem k Filipům, zastřelili. Podobný incident se stal u hřiště, směrem na Hošťálkovou. Stejná katastrofální věc se stala i v naší rodině. Můj otec Vladimír Dvořák šel z Ratiboře 26. listopadu 1944 v 21 hodin do Jablůnky na vlak. Na rozcestí stál opilý bandita-partyzán Maliňák z Jablůnky, chtěl po tátovi legitimaci, ten odepřel, že spěchá k vlaku. Partyzán po něm hodil ruční granát, který vybuchl a tak zranil otce rodiny. Výbuch slyšeli v Jablůnce četníci a okamžitě přijeli, také gestapo se okamžitě dostavilo. Tátu, který byl v tratolišti krve a v bezvědomí, okamžitě dovezli na Vsetín do nemocnice.

Po vrahovi gestapo pátralo, ale schoval se tak, že ho nenašli. Táta si v nemocnici chvíli poležel, ale nadosmrti měl památku na chlapa, který se ho snažil zabít. Po válce přišel za otcem a říká, jestli, něco cekneš, tak ta zabiju a postřílám celú tvoju rodinu. Skutečně táta byl dotazován, zda na tom, co se stalo, trvá, nebo zda mu mohou dát legitimaci. Tehdy táta řekl, když jste si ho drželi mezi sebou, tak mu ji klidně dejte.

Přišel rok 1945 a šly fronty. Situace byla v Ratiboři dosti napjatá. Obyvatelstvo Ratiboře vojákům muselo zajistit ubytování a ostatní si ukradli. 30. dubna přišli němečtí vojáci, přespali jednu noc. Šli dál, stavěli a bourali mosty. Tak se vždy po jednom i více dnech střídali, zabrali u Dvořáků byt babičky Růženy Dvořákové, pokoj u tety Vítkové i domeček. Nakonec rodina musela bydlet ve sklepě, který měl být asi i krytem. Také i Škrlovi, tam, kde je dnes textil, museli jít ke Dvořákům do sklepa, kde se tísnilo hodně lidí. Vojáci vždy někde něco ukradli. U tety Vítkové byla takto uschována tři auta, ve stodole měli spoustu věcí a vedle k Žabčíkům si dali koně. V noci ze 4. na 5. května zmizeli Němci, pokradli to, co se jim hodilo. 5. května v 7.30 zde již byli českoslovenští vojáci. Velká radost, honem všichni vyvěšovali naše vlajky a vítalo se. Najednou zpráva, že se Němci vracejí, vlajky se rychle sundávaly. Němci při ústupu vyhodili most přes Bečvu, a to již šla ruská fronta. Ratibořští muži, kteří měli ještě sílu, i můj otec, šli stavět most. Někteří Němci nestačili odejít, a tak se schovávali v okolí, kde se zuřivě bránili. 5. května soudil lid před Pilčíkovou hospodou starého i mladého Kajše, dva Rožnovjáky a účetního od fy Hájek. Mladší Rožnovják byl propuštěn. Starší a oba Kajši byli předáni soudu na Vsetín.

Začala se šířit zpráva, že přicházejí banderovci a vlasovci, lidé se báli. Mezi tím zářily rakety a přicházela Rudá armáda. Ratiboř byl osvobozen 5. května, Vsetín již 4. května. Rusové zde pobývali do 8. května, kdy bylo oznámeno, že Německo kapitulovalo.

Naděžda Zdeňka Dvořáková

(sepsáno na základě autentických dokumentů z rodinného archivu Dvořáků)

VZPOMÍNKY PANÍ FRANTIŠKY MALUČKÉ

V týdně od pondělka 30. dubna 1945 dostávaly již události rychlý spád. Fronta se k nám přibližovala ze tří stran. Od Ostravy, od Slovenska přes Vlárú a od Uherského Brodu. Lidé si chystali věci k uschování do sklepů nebo do jam, které měli již připraveny. Činili tak ze strachu před rabováním německých vojsk, a také proto, aby uchránili nejpotřebnější věci před požárem, kdyby válka řádila v kraji a ve vesnici.

Dne 30. dubna přišly do dědiny nové německé trény. Vojáci bydleli po domech a koně museli lidé nechat po stodolách. Němečtí vojáci byli skleslí a znechucení marností boje. Pokud se dávali s domácími lidmi do řeči, projevovali touhu vrátit se domů k rodinám a k práci. Ve škole bydleli vojáci Todtovy organizace. Měli stavět ještě překážky, k práci se však už nedostali. Události jim vyrazily krumpáče a lopaty z rukou.

Lidé nepracovali, jen pozorovali a čekali. Dívali se s úžasem, jak se Německo bortí a hroutí na všech stranách a jak přichází velká hodina našeho osvobození. Zprávu, že se upravují politické poměry v Protektorátě, nebral již nikdo na vědomí a stejně i výzvu K. H. Franka, ať všichni jdou 2. května za svou prací. Ten týden dělníci ve zbrojovce už nepracovali. Ve čtvrtek 3. května si jeli jen pro mzdu, avšak peněz již nedostali.

Ve středu 2. května ohlásil rozhlas, že Adolf Hitler „padl v boji jako hrdina“ při obraně Berlína. Několik dní však už kolovala zpráva, že umírá na výron krve do mozku. Úřední oznámení Hitlerovy smrti působilo silně na německé vojáky, kteří byli v naší obci. Ne pro smrt svého vůdce, ale proto, že cítili, že jeho smrt je posledním znamením konce jejich světa.

Ve čtvrtek 3. května odjely trény i vojáci Todtovy organizace. Ten den se dědina vzrušila zvěstmi o bojích partyzánů ve zbrojovce v Jablůnce. Náhle přišla zpráva, že sem přijíždí německé dělostřelectvo. Toho se vesnice zalekla. Odpoledne přijeli jejich ubytovatelé, psali na stodoly počet koní a mužů, aniž to třeba oznámili majitelům domů. Dělostřelectvo přijelo pak v noci.

V pátek 4. května měla dědina nový ráz přítomností dělostřelectva a tabulkou u Vojvodíkova hostince, že je tam vedení fronty. K deváté hodině zahřměla první dělová rána, která po výstřelu táhle zavyla, což bylo znamením, že bylo vystřeleno nablízku. Ještě několikrát zavyl dělo. Stálo na horním konci vesnice u Šťastných. Obyvatelstvo žilo v úzkosti, aby odvetné rány nezačaly dopadat na naši vesnici.

Potom bylo ticho, ale dědina cítila, že vstoupila do samotného ohniška válečného dění. Policajt oznámil bubnem, že kdyby byl v obci zabit německý voják, bude za něho popraveno deset civilních osob a vesnice že bude vypálena. Nikdo ani netušil, jak blízko byla tehdy záhuba. Na území obce byli zastřeleni dva němečtí vojáci, ale byli hned partyzánem zahrabáni. A Němci neměli už ani času uvědomit si tuto ztrátu. A hned nato se ozval buben znovu. Nikdo se nesmí ukázat na ulici, sice bude zastřelen, ať je to muž, žena nebo dítě. Bylo povoleno pět minut na vyprázdnění ulice, pak bylo vidět přecházet už jen vojáky. A ještě jednou zarachotil buben. Vyzýval zemědělce, aby snesli k silnici seno na připravený vůz.

Před polednem zazněly dva výstřely. To vojáci stříleli na dva chlapce z Kateřinic. Byly to partyzánské spojky, které měly zjistit, kolik vojáků má nepřítel v dědině. Chlapci si vzali za záminku, že jdou pro chléb k pekaři. Protože je však voják doprovodil až sem, nemohli tam vyřídit partyzánský vzkaz, a tím se stalo, že noční partyzánská akce měla potom jiný ráz, než jak byla chystána.

Odpoledne probleskovaly zprávy, že se na Vsetíně bojuje a že Vsetín hoří. Myslelo se však, že tam bojují jen partyzáni, ne naše vojsko. Na německých vojácích bylo patrné tiché zoufalství. Věděli, že jsou obklíčeni a že již neuniknou. Před večerem se připravili k odjezdu. Báli se však způsobit hluk, aby na sebe neupozornili partyzány, a tak zůstali stát na silnici.

Lidé ulehli na noc oblečení. Ve dvě hodiny v noci se náhle ozvaly výstřely. To prženští a jablunečtí partyzáni stříleli po německých vojácích. Vojáci střelbu neopětovali, nýbrž rychle ujížděli k Hošťálkové.

Ráno v sobotu 5. května vycházeli lidé opatrně z chalup. Po vojácích nebylo ani zmínky, jen koňský trus na silnici ukazoval, kde v noci stály jejich trény. Zásahu o to, že německé dělostřelectvo uniklo ještě v noci, měli partyzáni. Jinak by jistě ve vesnici došlo k boji.

Před sedmou hodinou ranní pozorovali lidé na dolním konci dědiny, že od Jablůnky táhne po silnici zase nějaké vojsko. Část vojáků postupovala i po kopcích. Obec byla beze zpráv, pošta byla zavřena, elektrický proud nešel. „To nejsou Němci! To jsou, myslím, partyzáni!“ volali lidé překvapeně, když se vojáci přiblížili. Nebyli. Byla to již naše československá armáda...

Lidé ji vítali s radostným úžasem a s pohnutím. Hned snášeli koláče, chléb s máslem, kávu, mléko. Na domech zaválaly rudé a československé prapory. Chlapci i děvčata doprovázeli vojáky, nesli jim zbraně a municí. Půl dne procházela československá

armáda dědinou. Hluboce k srdci promlouvaly československé praporky na jejich vozech a značka ČS. Opět svoji!

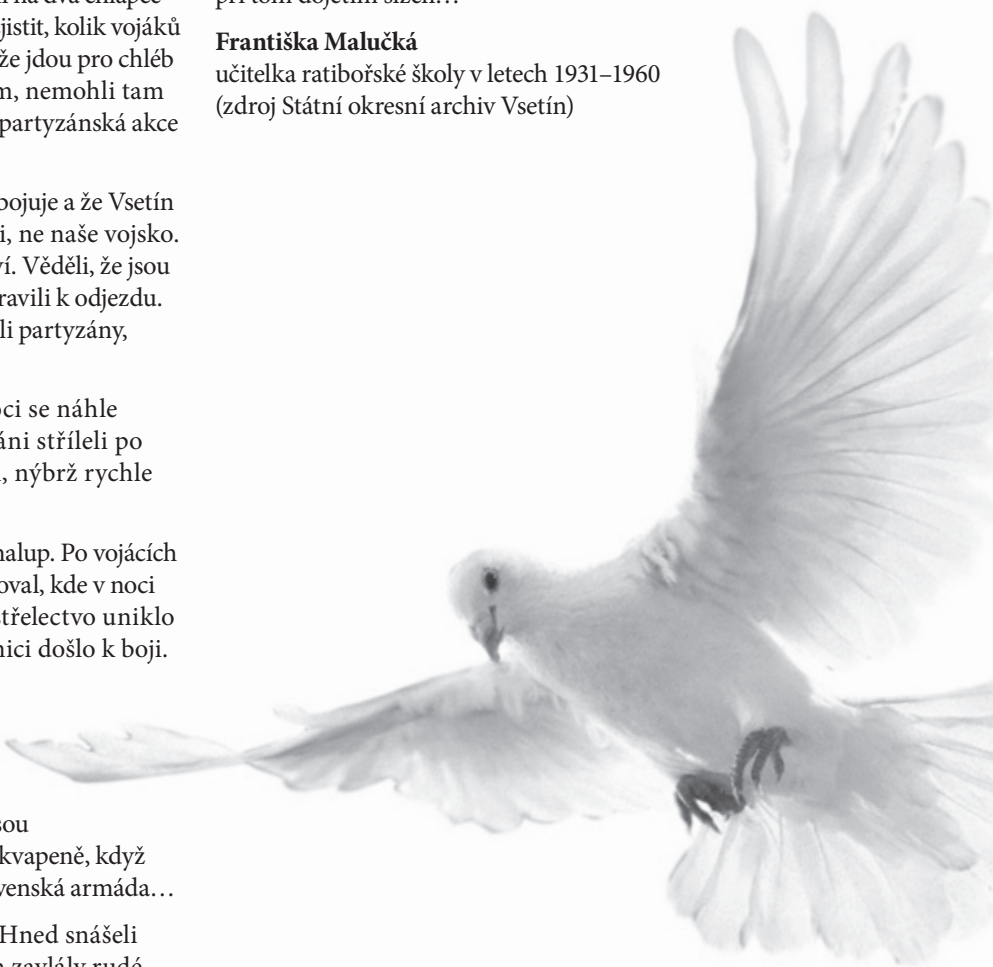
Most přes Bečvu byl za svítání Němci vyhozen. Hned se tam sešlo mnoho lidí z okolních vesnic, takže ještě téhož dne byl most sjízdný. Tato pohotovost našich lidí mile působila na vojáky. Také rádi viděli, že muži i chlapci se hned sami hlásili o zbraně. Připravený národní výbor zahájil ihned činnost.

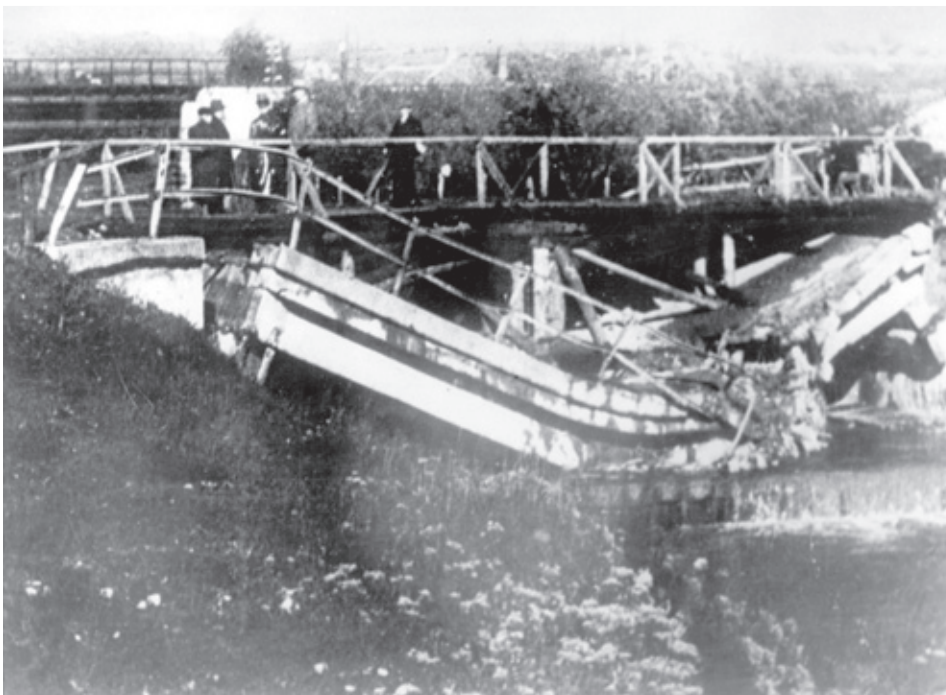
Odpoledne se však naše vojsko počalo od Hošťálkové vracet. Zadní část šla již spěšně. V Hošťálkové byli napadeni silnou a dobře ozbrojenou skupinou Němců, která přišla z hor od Semetína a Liptálu údolím Štrbkové. Lidé z horního konce Ratiboře utíkali dolů s uzlíky a s dobytkem, na vesnici sedla hrůza. Naši vojáci počali postupovat opět k Hošťálkové horami, chlapci jim přinášeli ochotně a horlivě municí. Němci ustoupili také do hor, takže naše vesnice byla ušetřena střelby. Ani jeden dům nebyl poškozen a nikdo nebyl do té doby zabit ani zraněn. Němci se však už neozvali, byli u Hošťálkové rozprášeni do lesů.

Noc byla klidná, protože v naší dědině nocovalo čs. vojsko. Hůře tomu bylo v neděli 6. května. Vyprávělo se, že od Meziříčí ustupuje silná německá skupina horami směrem k nám, že od Hošťálkové přes Kosiska do Kateřinic přešlo asi 80 vlasovců. Vojska v dědině již nebylo a partyzáni měli jen málo zbraní a střeliva. Obyvatelstvo žilo opět v úzkosti před nastávající nocí. Kolem 23. hodiny začaly dědinu osvětlovat rakety. Mnozí mysleli, že jsou to už vlasovci. Byla to však Rudá armáda, která se v naší dědině zastavila. Ve vesnici se objevili už jen Němci, kteří byli zajati v horách.

V neděli 13. května byly v místním evangelickém kostele děkovné bohoslužby. Nejdojemnější byla chvíle, když na ukončení lid zpíval zase svobodně obě naše hymny – poprvé po tak dlouhé době. Lidé při tom dojetím slzeli...

Františka Malučká
učitelka ratibořské školy v letech 1931–1960
(zdroj Státní okresní archiv Vsetín)

↑ Připravená barikáda během osvobození (Hošťálková, zřejmě kousek nad Motelem Zátpek).

↖ Cedule přímo z Ratiboře – upozornění pro Wehrmacht, že se v oblasti nacházejí partyzáni.

← Mynaříkova pila – dodnes neobjasněná přestřelka, kdy 28. října 1944 padl Grekovský a Pimenov. Pan Florian Mynařík byl zatčen.

↙ Vyhozený most přes Bečvu (pilíře lze spatřit dodnes).

1 1000 g Brot/Chléb 2. X.—8. X. 1939	2 1000 g Brot/Chléb 9. X.—15. X. 1939	9 1200 g Brot/Chléb oder/ nebo 900 g Mehl/mouka 2. X.—29. X. 1939
5 500 g Brot/Chléb 2. X.—8. X. 1939	6 500 g Brot/Chléb 9. X.—15. X. 1939	Süßig vom 2. X. bis 29. X. Brot- Listek n Söhnen und Mähren
a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	
a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	Name Jméno
a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	Wohnort Bydliště
a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	Strasse Ulice
a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	Ohne Ramenschein Bez vepáání j Nicht übertragbar! @ Nepřenosičné!
a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	a 40 g Brot/Chléb 2. X.—29. X. 1939	11 1200 g Brot/Chléb oder/ nebo 900 g Mehl/mouka 2. X.—29. X. 1939

Partyzánská skupina – Vladimír “Jerry” Krajčík se skupinou Belgičanů, kteří byli přemluveni k odboji. ↗

Kulometné hnízdo mezi Hošťálkovou a Ratiboří během osvobozování. →

Partyzáni s příslušníky protektorátního četnictva. Zleva: strážmistr Jan Žůrek, mjr. Murzin, velitel 1. čs. part. brigády Nikolaj Nustěnko zvaný Černý, strážmistr Švidrnoch a neznámý pán v klobouku v zadu. ↘

Potravinový lístek na chleba. ↓

10 1200 g Šrot/Chléb šer/nebo 900 g Štělá/mouka 2. X.—29. X. 1939	4 1000 g Šrot/Chléb 23. X.—29. X. 1939	3 1000 g Šrot/Chléb 16. X.—22. X. 1939		
Platí od 11 9. X. 1939	8 500 g Šrot/Chléb 23. X.—29. X. 1939	7 500 g Šrot/Chléb 16. X.—22. X. 1939		
Karte na chléb Čechy a Morava	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39
trougung ungültig. měna neplatí.	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39
orgültig aufbewahren! Pochůvě uschovat!	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39
12 1200 g Šrot/Chléb šer/nebo 900 g Štělá/mouka 2. X.—29. X. 1939	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39	b 20 g Šrot/Chléb 2. X.—29. X. 39

↓ Foto: Ratiboř 50. léta

*Děkujeme všem, co nám věnovali svůj čas
a zavzpomínali na válečnou dobu.*

Ester Miniaríková a Michaela Jakubíková

.....
Přílohu letního zpravodaje 2015 vydává Obec Ratiboř v nákladu 580 ks. Zpracovaly – Ester Miniaríková a Michaela Jakubíková, textová korekce – Jana Dančáková a Jana Machalová, foto z digitálního archivu poskytli – Ondřej Haša a Daniel Gargulák, grafické zpracování – Štěpán Janíček.